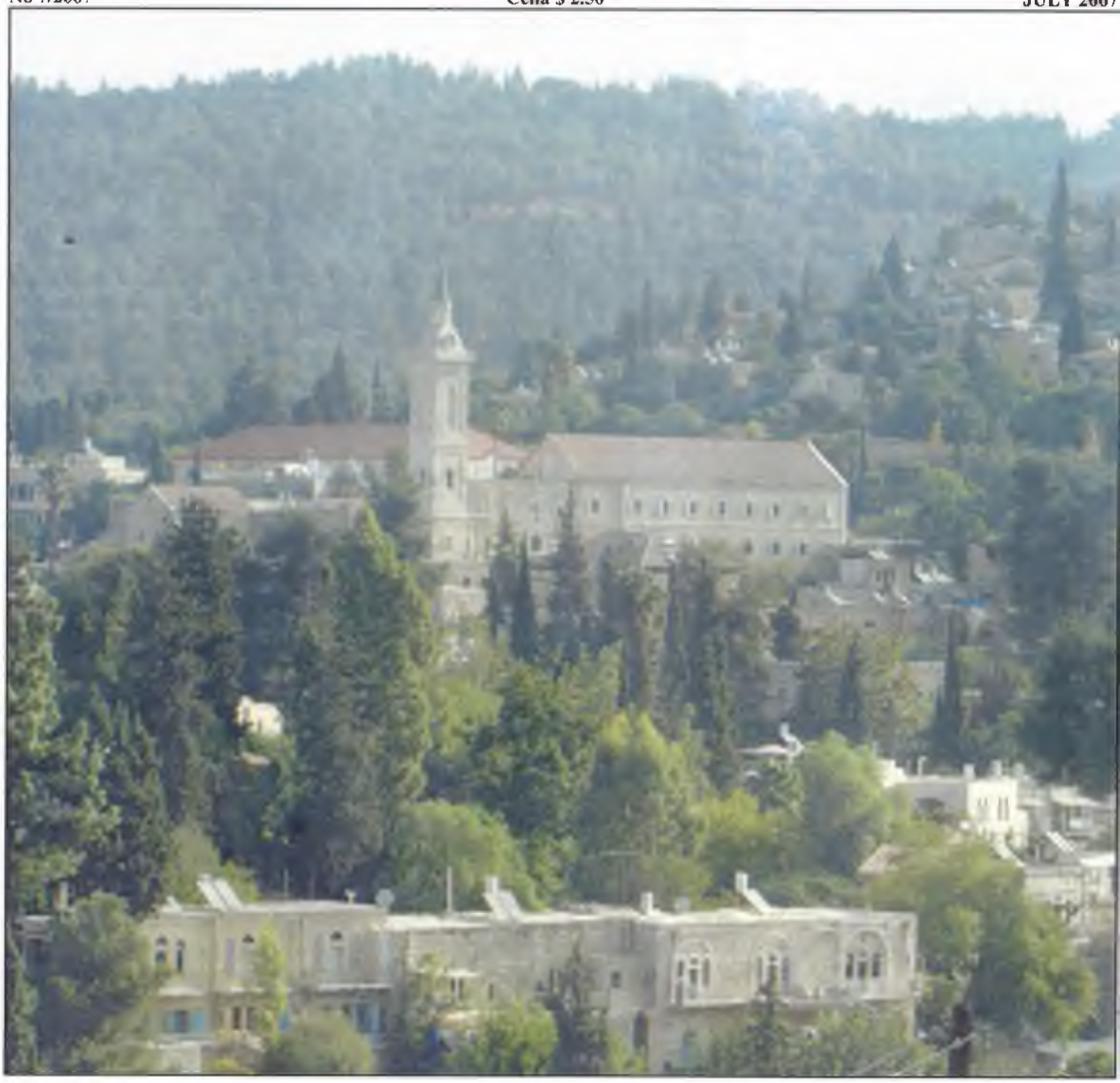
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2007 Cena $ 2.50 JULY 2007

Pouť do Svaté země (7)

Ain Karim a Jan Křtitel

Všichni evangelisté nám podávají zprávy o sv. Janu Křtiteli, jako předchůdci Páně. Sv. Lukáš podrobněji popisuje i okolnosti jeho narození a informuje nás o tom, že Pán Ježíš a Jan Křtitel byli v příbuzenském vztahu. Když archanděl Gabriel zvěstoval Panně Marii, že se stane Matkou Boží, končí svoje poselství zprávou: „Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je již v šestém měsíci." (Luk 1, 36) Týž evangelista nám Janovy rodiče představuje jako: „...kněze z Abdiášovy kněžské třídy, který se jmenoval Zacharíáš a jeho manželka pocházela z Áronova rodu a jmenovala se Alžběta." (Luk 1, 5) O příbuzenském vztahu Marie a Alžběty nemáme bližší informace. Vzhledem k tomu, že původ Alžbětin je udáván z rodu kněžského, tedy z kmene Léviova, kdežto Maria pocházela z rodu Davidova, tedy z kmene Judova, je jediné vysvětlení jejich příbuzenství ve sňatku rodičů Alžbětiných z nestejného kmene, kdy Alžběta měla asi otce levita a matku z rodu Davidova. Poselství o narození syna, obdržel Zachariáš při oběti v Jeruzalémském chrámě, kde mu archanděl Gabriel oznámil, že jeho žena mu porodí syna, kterému dá jméno Jan, který bude veliký před Pánem, půjde před ním v moci proroka a připraví lid na jeho příchod. Pro Zachariáše, který nemohl tomuto poselství uvěřit, bylo to, že oněměl a nemohl mluvit až do chvíle, kdy se chlapec narodil. (srv. Luk 1, 5-25)

Panna Maria se po andělově poselství „vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách." (Luk 1, 39) V té době se používaly tři různé cesty mezi Galileí a Judskem. Nejstarší byla tzv. Via maris, která vedla podél pobřeží Středozemního moře, druhá, většinou využívaná poutníky do Jeruzaléma, vedla podél řeky Jordánu až k Jerichu, odkud stoupala vzhůru do hor přes poušť, kolem Betánie až na Olivovou horu, třetí cesta, nejkratší, byla střední cestou, která vedla obydlenými oblastmi přes Samařsko, té se ovšem židé zpravidla vyhýbali, kvůli napjatým vztahům se Samaritány. Tato cesta měřila asi 135 kilometrů a obvykle se zvládla za tři až čtyři dny. Vzhledem k tomu, že Panna Maria spěchala k Alžbětě, můžeme se domnívat, že využila této třetí cesty. Evangelium nám označuje jako cíl nejmenované „judské město v horách". Ani staří církevní otcové jako Origenes, Eusebius či Jeroným s se jistotou o tomto místě nevyjadřují, o samo místo, kde se narodil sv. Jan Křtitel se pře několik měst – Macharius, Betlém, Sebasté, Chebron a Juta, avšak nečastěji směřuje stará tradice, kterou potvrzuje poutní zpráva arcijáhna Teodosia v jeho díle „De situ Terrae sanctae" (O poloze Svaté země) z roku 530, do městečka Ain Karim, které leží přes kopec asi 7 kilometrů západně od Jeruzaléma. Název města se odvozuje od pramene vyvěrajícího v údolí Ein Ha-Karem - pramen ve vinici. A ve svém proroctví o něm pod jménem Bét-kerem hovoří i starozákonní Jeremiáš (Jer 6 ,1). Ain Karin, jako rodiště sv. Jana Křtitele, je uznáván také např. starou gruzinskou církevní tradicí ještě před dobytím Jeruzaléma muslimy r. 638.

Kristova předchůdce připomínají v Ain Karim dva kostely. Nejstarší zdivo těchto chrámů pochází z doby byzantské ze 4 - 7. století. Ruský opat Daniel v letech 1106 - 1107 zaznamenal popis obou těchto svatyní: „Nejdříve jsem navštívil dům Zachariášův, kde svatá Panna pozdravila svou tetu. V tom domě se narodil Jan předchůdce. Nad tímto místem se vypíná kostel. Vstoupíme-li dovnitř, spatříme na levé straně pod oltářem malou jeskyni, kde se narodil. Celé místo je obehnáno kamennou zdí. Za údolím plným stromů je hora, k níž běžela Alžběta se svým synem a volala: „Přijmi, ó horo, matku a dítě." A hora se otevřela a poskytla jim ochranu. Herodovi vojáci, kteří je pronásledovali, nenašli nikoho a zmateni se vrátili. Dodnes je vidět ve skále místo, kde se to stalo. Nad místem stojí kostelík, pod nímž se nachází malá jeskyně. Z této jeskyně vytéká vodní pramen."

Podle této zprávy z 12.století byla první svatyně spojovaná se dvěma biblickými událostmi - navštívením Panny Marie a narozením Jana Křtitele, zatímco kostel sv.

Kostel Navštívení Panny Marie v Ain Karim

Alžběty na kopci připomínal legendu, kterou popisuje apokryfní Jakubovo protoevangelium, podle níž se zde skryla Alžběta před Herodovými vojáky. Z této události vyplývá, že Herodes, který usiloval o život Kristův, nechal vyvraždit chlapce do dvou let nejen v Betlémě, ale i v blízkém okolí. Že byl kostel sv. Alžběty poutním místem již v době byzantské (před r.638) dosvědčuje i nález starého poutního medailonu z pálené hlíny, které se tehdy prodávaly poutníkům, kde je obraz jak matka s dítětem vklouznou do skály, nad nimi se vznáší anděl a voják s taseným mečem, zůstává bezradně stát. Kolem výjevu je řecký nápis: Požehnání Páně z útočiště svaté Alžběty.

Když museli roku 1187 opustit křižáci Ain Karim, byl kostel sv. Jana Křtitele ve městě znesvěcen muslimy. Vzpomínka na jeho narození se však na tomto místě udržela. Památka na navštívení se však přenesla na kopec do kostela sv. Alžběty, který byl pak uctíván jako místo setkání Matky Boží s matkou Janovou s vysvětlením, že zde měla rodina Zachariášova zahradu a jakousi chatu, či letní sídlo, a právě zde se obě ženy setkaly, Jan se radostí

Pokračování na str.12

Foto na titulní straně:
Městečko Ain Karim
s kostelem sv.Jana Křtitele

Sv. Konstantina Cyrila

Předzpěv k slovanskému překladu Čtveroevangelia

Jak proroci již dříve předpověděli,
Kristus přichází shromáždit národy,
neboť je světlem celého tohoto světa.
To se stalo v tomto sedmém věku.
Neb oni řekli: Slepí prohlédnou,
hluší uslyší slovo Písma.
Je tedy třeba poznat Boha.

Proto slyšte, Slované, toto:
Dar ten je věru od Boha daný,
dar Boží je to údělu na pravici,
dar duším nikdy se nekazící,
těm duším, které jej přijmou.
Matouš, Marek, Lukáš a Jan
učí všechen lid a praví:

Vy všichni, kdož svých duší krásu
vidíte a milujete a rádi byste
temnotu hříchů zapudili
a hniloby tohoto světa se zbavili
a rajský život nalezli
a unikli ohni horoucímu,
slyšte nyní svým rozumem,
slyšte všichni lidé slovanští,
slyšte Slovo, od Boha přišlo,
slovo, jež krmí lidské duše,
slovo, jež sílí srdce i rozum,
slovo to, jež vede k poznání Boha.

Jako bez světla radost mít nebude
oko patřící na všechno stvoření Boží,
neb vše ani není krásné ani viditelné,
tak i každá duše bez knih,
neznající zákona Božího,
zákona Písem duchovního,
zákona zjevujícího ráj Boží.
Neb který sluch rachot hromu
neslyšící může se bát Boha?
Též chřípě, nečichají-li vůně,
kterak pochopí zázrak Boží?
Vždyť ústa, jež necítí sladkost,
činí, že člověk je jak kámen.
Víc však ještě duše knih zbavená
zdá se být v člověku mrtvá.

To vše nám, bratři, tane na mysli,
i povíme vám vhodnou radu,
jež všechny lidi odpoutá
od zvířeckého života a chtíče:
abyste pro nerozum své mysli,
poslouchátе-li slovo v cizím jazyku,
neslyšeli je jako hlas zvonce měděného.
Neb svatý Pavel učil a řekl toto:
Když konám svou modlitbu před Bohem,
chci raději pět slov říci
a svým rozumem vyložit,
aby i všichni bratři rozuměli,
než deset tisíc slov nesrozumitelných.

Který pak člověk to nechápe?
Kdo nepoužije moudrého podobenství,
jež nám dává správný výklad?
Vždyť jako tělu hrozí zkáza,
celé je hubí a víc než hnis jitří,
nemá-li náležitého pokrmu,
tak každá duše upadá
a živoří, nemajíc v sobě života Božího,
když slova Božího neslyší.

Ještě jiné velmi moudré podobenství
povězme: Lidé, kteří se milujete
a chcete růsti Božím růstem,
kdo z vás neví, že tato víra pravá,
jako símě padající na pole,
tak i ona v srdcích lidských
má zapotřebí deště Božích písem,
aby vzrostla hojněji úroda Boží?

Kdo může uvést všechny příklady
usvědčující národy bez knih,
které nemluví hlasem srozumitelným?
Ani kdybys uměl všechny řeči,
nedovedl bys vylíčit jejich bezmoc.
Než i já chci připojit své podobenství
a mnoho smyslu podat v málo slovech.
Nahé jsou všechny národy bez knih
a nemohou zápolit beze zbraně
s protivníkem našich duší,
uchystané za kořist věčných muk.

Nuže, národové, kteří nemáte rádi
nepřítele
a jste odhodláni mocně s ním zápolit,
otevřte dokořán dveře rozumu,
když jste přijali nyní zbraň tvrdou,
kterou kovají knihy Páně
hlavu ďáblovu mocně potírající.

Neboť kdo přijmou knihy ty —
Moudrost Kristus v nich mluví
a duše vaše posiluje —
Apoštoly pak se všemi Proroky,
ti, kdo jejich slova zvěstují,
schopni budou zabít nepřítele,
vítězství dobré Bohu přinesou,
těla hnilobnému rozkladu uniknou,
těla, jejichž život je jak ve snu,
nebudou padat, ale pevně stát,
neb se ukázali vůči Bohu chrabrými
vojíny,
stanou na pravici Božího trůnu,
až přijde ohněm soudit národy,
a věčně radovat se budou s anděly,
ustavičně slavíce Boha milostivého,
písněmi ze svatých knih stále
opěvajíce Boha k lidem milosrdného.
Jemu náleží všeliká sláva,
čest a chvála, Božímu Synu vždycky
s Otcem i Duchem svatým
na věky věků od všeho tvorstva.
Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

15.neděle v mezidobí - 15.července 2007

1.ČTENÍ - Dt 30, 10-14

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Budeš poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, a zachovávat jeho příkazy a nařízení, to, co je napsáno v knize tohoto Zákona, a obrátíš se k Hospodinu, svému Bohu, celým srdcem a celou duší. Neboť tento příkaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Není na nebi, že bys musel říkat: 'Kdopak nám vystoupí do nebe, aby nám ho snesl, oznámil, a my ho mohli zachovávat?' Není daleko za mořem, že bys musel říkat: 'Kdopak nám překročí moře, aby nám ho přinesl, oznámil, a my ho mohli zachovávat?' Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat."

2.ČTENÍ - Kol 1, 15-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Ježíš Kristus je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný; ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všecko tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

EVANGELIUM - Lk 10, 25-37

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?" Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?" On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí a svého bližního jako sám sebe." Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej a budeš žít." Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?" Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: 'Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.' Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?" On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství." A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!"

16.neděle v mezidobí - 22.července 2007

1.ČTENÍ - Gn 18, 1-10a

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin se zjevil Abrahámovi v doubravě Mamre, když seděl za největšího denního parna u vchodu do stanu. Když totiž zdvihl své oči a podíval se, hle - stáli před ním tři muži. Sotva je spatřil, běžel jim vstříc od vchodu do stanu, poklonil se až k zemi, a řekl: „Můj pane, jestliže jsem nalezl přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka. Připraví ti trochu vody, abyste si umyli nohy, a odpočinete si pod stromem. Přinesu kousek chleba, posílíte se a pak můžete jít dál, neboť proč byste jinak šli kolem svého služebníka?" Odpověděli: „Nuže, udělej, jak jsi řekl!" Abrahám pospíšil do stanu k Sáře a pravil: „Honem vezmi tři měřice mouky, té nejjemnější, zadělej ji a upeč placky!" Potom Abrahám běžel ke stádu, vzal mladé krmné tele a dal ho služebníkovi, aby ho rychle upravil. Pak vzal kyselé i sladké mléko, tele již upravené a předložil jim to. Obsluhoval je pod stromem, zatímco jedli. Zeptali se: „Kde je tvá žena Sára?" Odpověděl: „Tady ve stanu." Hospodin řekl: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude mít syna."

2.ČTENÍ - Kol 1, 24-28

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev. Do jejích služeb jsem se dal, jak to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo, totiž to tajemné rozhodnutí, které bylo skryté od věků a od pokolení, ale které teď bylo odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany v tomto tajemném rozhodnutí. A to je: Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu. O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem.

EVANGELIUM - Lk 10, 38-42

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš přišel do jedné vesnice, kde ho přijala do domu nějaká žena, jménem Marta. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč. Marta měla plno práce s obsluhou. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala obsluhovat samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!" Pán jí odpověděl: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Jen málo je třeba, ano jen jedno. Marie si vybrala nejlepší úděl, a ten jí nikdo nevezme."

17.neděle v mezidobí - 29.července 2007

1.ČTENÍ - Gn 18, 20-32

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl: „Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy všechno, co dělají, odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět." Tři mužové se odtamtud vydali na cestu a šli do

Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých, chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří v něm jsou? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“ Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“ Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubíš kvůli těm pěti celé město?“ Hospodin odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam najdu čtyřicet pět.“ Abrahám pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“ Abrahám řekl: „Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“ Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“ Abrahám řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“ Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“ Abrahám řekl: „Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“ Pravil: „Nezahubím kvůli deseti.“

2.ČTENÍ - Kol 2, 12-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Křtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili, jak velikou moc má Bůh, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všecky hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

EVANGELIUM - Lk 11, 1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějakém místě. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan učil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A neuveď nás v pokušení.“ Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: 'Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.' On však by mu zevnitř odpověděl: 'Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.' Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste a dostanete, hledejte a naleznete; tlučte a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“

18.neděle v mezidobí - 5.srpna 2007

1.ČTENÍ - Kaz 1, 2;21-23

Čtení z knihy Kazatel

Marnost nad marnost - praví Kazatel - marnost nad marnost, všechno je marnost. Vždyť se stává, že někdo pracuje moudře, rozvážně a úspěšně, a nakonec to dá do vlastnictví jinému, kdo na tom nepracoval. I to je marnost a velké zlo. Co má člověk za všechno svoje namáhání a snahu, s níž se plahočí pod sluncem? Ano, po všechny dny má jen starosti; trápení je jeho zaměstnání, ani v noci si jeho srdce neodpočine. I tohle je marnost.

2.ČTENÍ - Kol 3, 1-5.9-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte tedy o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslete, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě. Umrtvěte proto všechno, co je ve vašich údech pozemského: smilství, nečistota, chlípnost, zlá žádostivost a chamtivost, to je modloslužba. Neobelhávejte jeden druhého. Svlečte ze sebe člověka starého s jeho počínáním, a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli. Tady už není Řek nebo Žid, obřezaný nebo neobřezaný, barbar, Skyta, otrok nebo člověk svobodný, ale všecko a ve všem je Kristus.

EVANGELIUM - Lk 12, 13-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Někdo ze zástupu požádal Ježíše: „Mistře, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil se mnou o dědictví!“ Odpověděl mu: „Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Potom jim řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.“ Pověděl jim toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: ‚Co udělám? Vždyť už nemám, kam svou úrodu uložit! Tohle udělám,‘ řekl si, ‚strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!‘ Bůh mu však řekl: ‚Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čí bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem.“

České mše svaté v kostele Panny Marie Svatohorské
2412 S. 61st Ave., Cicero IL 60804
jsou každou sobotu v 6.30 večer
České mše svaté v kapli Misijního domu
2340 S. 61st Ave., Cicero IL 60804
jsou každou neděli v 10.30 dopoledne a ve středu, ve čtvrtek a v pátek v 7.30 večer

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.června 2007

Politické události

George Bush po druhé v Praze

Česká republika hostila amerického prezidenta. George Bush přiletěl spolu se svojí manželkou Laurou na ruzyňské letiště v pondělí 4.června večer. Cílem návštěvy bylo obhájit postavení americké radarové základny na českém území. Pobyt nejmocnějšího politika světa v metropoli provázela mimořádná bezpečnostní opatření. Hned druhý den čekalo Bushe setkání na Pražském hradě současně s prezidentem Václavem Klausem a premiérem Mirkem Topolánkem. Nejdůležitějším bodem jednání se stala výstavba americké radarové základny. Ze závěru tiskové konference vyplynulo, že Klausův i Topolánkův názor se s názorem americké hlavy státu shodují. "Myslím, že si v tom rozumíme," citovala média Klause. Bush v Praze také slíbil, že se zasadí o zrušení víz pro občany České republiky. Odmítavý postoj k umístění radarové základny má šéf opoziční strany ČSSD Jiří Paroubek, s nímž se prezident sešel v hotelu Hilton. (ČSSD požaduje, aby se o radaru jednalo v rámci NATO a aby o jeho umístění rozhodlo referendum). Na závěr pražského pobytu čekala Bushe konference Demokracie a bezpečnost, na níž pronesl projev. Ještě téhož dne večer Bush se svojí chotí odletěl do Německa na summit G8. George Bush se stal prvním americkým prezidentem, který Českou republiku navštívil dvakrát během své funkce. Při referování o jeho pobytu v Praze udělaly CNN i BBC několik chyb. CNN uvedla, že se Bush sešel s Klausem Topolánkem a BBC v živém vysílání naopak pod Topolánkovu podobiznu umístila titulek: Václav Klaus – prezident. Ani v Česku se však pobyt amerického prezidenta neobešel bez podivností - to když mu třeba ministryně obrany Vlasta Parkánová darovala CD s vlastní oslavnou písní na USA (v parafrázi na Dobrý den, majore Gagarine zdraví prapor hvězd a pruhů a radaru tleská).

Lidé v místních referendech odmítají radarové základny

Devět obcí odmítlo v posledních dnech prostřednictvím referenda možnou výstavbu radarové základny v Brdech. Jedná se o sedm obcí na Příbramsku a dvě na Rokycansku. Připojily se tak k dalším pěti, kde se referenda uskutečnila již dříve a skončila stejným výsledkem. Obyvatelé jiných pěti obcí z okolí jsou také proti základně. Svůj odpor však vyjádřili prostřednictvím ankety. V ní mohli totiž zastupitelé obcí volně formulovat otázku, na rozdíl od místního referenda, kde se lidé mohou vyjadřovat jen k věcem týkajícím se přímo samosprávy. Dotaz v referendu proto např. v Trokavci zněl: "Souhlasím s tím, aby zastupitelstvo obce Trokavec podniklo veškerá zákonná opatření k tomu, aby zamezilo výstavbě radarové základny Spojených států amerických na území vojenského újezdu Brdy." Nejvíce lidem v obcích, kde referenda a ankety měli, vadí, že nejsou dostatečně informováni. Bojí se omezení pohybu ve svém okolí, zdravotního rizika i možných útoků. "Informace nemáme žádné, v novinách píšou pokaždé něco jiného. Nikdo z nás neviděl žádné plánky. Jenom se řeklo, že radar má být v Brdech, a tím to hasne," sdělil médiím Bohumil Treska z Trokavce. Ačkoli je účast lidí na hlasování v referendech či anketách hojná a výsledky téměř jednoznačné, nejedná se o závazná rozhodnutí pro vládu ani parlament.

Po ano v Senátu čeká ústav pro zkoumání totalit jen na podpis prezidenta

Vznik Ústavu pro studium totalitních režimů, který se má zabývat českými materiály z let 1938-1945 a 1948-1989, 8.června schválil Senát. Ustavující zákon nyní čeká na podpis prezidenta Václava Klause. Cílem Ústavu má být lepší zmapování nacistické a komunistické minulosti, včetně práce jejich tajných služeb. Podle jeho odpůrců ale povede jen k manipulování historického poznání. "Jestliže historické bádání, kterému mimochodem v této chvíli nic nebrání, podřídíme politické kontrole, zřídíme pro něj politický úřad, tento znak totalitních režimů opět naplníme," řekla předsedkyně senátorského klubu CSSD Alena Gajdušková. Podobný názor zastávají i někteří čeští historici. Podobně jako při hlasování ve Sněmovně se sociální demokraté hlasování nezúčastnili, všichni komunisté byli proti. Zákon naopak podpořili všichni senátoři vládnoucí koalice.

Památník ve Washingtonu připomíná oběti komunismu

Odhalení bronzové sochy Bohyně demokracie se 12.června zúčastnili americký prezident George Bush i český senátor a bývalý studentský aktivista Martin Mejstřík. Zbudováním památníku pověřil v roce 1993 americký Kongres nadaci Victims of Communism Memorial Foundation (Nadace památníku obětem komunismu), která k tomuto účelu nashromáždila celkem 825 tisíc dolarů od dárců z celého světa včetně České republiky. Podle ČTK přispěla finančním darem vláda a některé politické strany. Socha je replikou uměleckého díla, které v roce 1989 umístili čínští studenti na pekingském náměstí Nebeského klidu (Tchien-anmen) při násilně potlačené demonstraci za demokracii.

V České republice se znovu objevila ptačí chřipka

Více než po roce se do Česka vrátila ptačí chřipka. V polovině června se objevila ve velkochovu krůt v Tisové na Orlickoústecku. Výsledky testů potvrdily, že se jedná o nebezpečný virus H5N1, který je smrtelný i pro člověka. Nemoc se na farmě vyskytla v neobvyklou dobu. Doposud totiž vědci za nejrizikovější období považovali jaro a podzim. Virus se zřejmě na farmu dostal ze slámy, která sloužila jako podestýlka. Ke stohu, kde byla uskladněna, měli přístup volně žijící ptáci. Na farmě, kde bylo kolem šesti tisíc krůt, jich uhynulo asi 1800, zbytek zlikvidovala přivolaná armáda. Utracená byla také veškerá drůbež ve vesnici, místní obyvatelé tak přišli zhruba o 1100 kusů. Celá farma prošla dezinfekcí a lidé, kteří s nakaženou drůbeží pracovali, dostali preventivně lék proti ptačí chřipce tamiflu. Státní veterinární správa vyhlásila v okolí obce ochranné tříkilometrové pás-

mo a desetikilometrové pásmo zvýšeného dozoru. Ve středu 27.června se objevilo další ohnisko. Testy odhalily virus H5N1 ve velkochovu kuřat v Norině, obci vzdálené jen čtyři kilometry od Tisové. Na rozdíl od Tisové zde však zatím žádná zvířata neuhynula. Podle mluvčího Státní veterinární správy Josefa Dubna bude nutné vyhubit všech 28 tisíc kuřat v chovu, o svá zvířata opět přijdou i drobní chovatelé. Farmu střeží policie, povolaná bude opět armáda. Mimořádná opatření mají platit od 28.června na celém území Česka. První případ ptačí chřipky se v ČR objevil koncem března 2006, poté bylo zaznamenáno dalších 13 výskytů. Až dosud se však vždy jednalo o volně žijící labutě.

Hackeři napadli vysílání ČT2 a odvysílali fiktivní jaderný výbuch

V neděli 17.června se do systému živého vysílání pořadu Panorama na televizní stanici ČT2 nabourala skupina počítačových pirátů. Panorama je pořad, který prostřednictvím kamerových záběrů přináší informace o aktuálních povětrnostních podmínkách na různých místech ČR. Hackerům se podařilo pozměnit obsah pořadu a odvysílat fiktivní jaderný výbuch v Podkrkonoší. Využili k tomu kameru umístěnou v Černém dole ve východních Krkonoších. Tisíce diváků, kteří pořad sledovali, tak měly možnost mezi běžnými záběry vidět napřed oslnivý záblesk a poté klasický hřib, který je typický pro výbuch jaderné bomby. Za zhruba třicetivteřinovým pirátským spotem stojí skupina Ztohoven, která se v minulosti již potýkala s problémy s přelepováním plakátů v Praze a která z kontroverzního neonového srdíčka nad Pražským hradem vykouzlila otazník. Česká televize a společnost Sintour, která na pořadu spolupracuje, podaly trestní oznámení a pachatelům hrozí až rok odnětí svobody. Obě společnosti učinily potřebná bezpečnostní opatření, aby se nic podobného již neopakovalo.

Ze Slovenska

Mečiar zůstal předsedou strany

Vladimír Mečiar obhájil 9.června v Nitře na sněmu vládní Lidové strany - Hnuti za demokratické Slovensko vedoucí pozici ve straně. Veřejně pro něj hlasovalo 217 z 240 přítomných delegátů. O jeho protikandidátovi, trnavském županovi Tiboru Mikušovi, se po Mečiarově vítězství ani nehlasovalo. Mečiar stojí v čele strany již od roku 1991 a dvakrát dokonce sestavoval vládu. Jeho původní protikandidát, místopředseda strany Viliam Veteska se hlasování vůbec neúčastnil. Několik hodin před zahájením sněmu byl totiž hospitalizován na neurologické klinice v Bratislavě. Podle lékařů není Veteskův život ohrožen, jeho stav však vyžaduje ústavní léčbu.

V Bratislavě otevřeli dálniční tunel Sitina

Dálniční tah Bratislavou je už kompletní. Poslední úsek dálnice D2, 1 440 metrů dlouhý dvojitý tunel Sitina otevřeli 24.června. Tunel spojuje dálnici na Brno a dálniční most Lafranconi, který vede na Rakousko, Maďarsko a na nejdelší slovenskou dálnici D1. Odhaduje se, že za 24 hodin projde tunelem asi 20 tisíc vozidel. Tím se výrazně ulehčí křižovatce Patronka v severozápadní části Bratislavy, jejíž vytížení bylo v posledních létech už nad její kapacitní možnosti. Jako první tunelem ještě v sobotu ve svém monopostu projel jezdec F1 David Coulthard. Po něm byl tunel otevřený pro veřejnost, poprvé a naposledy jím také projela asi tisícovka in-line bruslařů. Výstavba dvou tunelů spolu s dalšími stavbami stála asi 4,5 miliardy slovenských korun a trvala téměř čtyři roky. Po Branisku a Horelici jde o třetí slovenský dálniční tunel.

Slovenští živnostníci budou mít lehčí start

Živnostníci na Slovensku budou mít levnější živnostenské listy, urychlí se jejich vydávání a zájemcům bude stačit navštívit jen jedno místo. Vyplývá to z novely živnostenského zákona, kterou 26.června schválil parlament. Od září budu všechny potřebné podklady od žadatelů kumulovat živnostenské úřady. Celou agendu potřebnou pro vznik živnosti, například daňové formality či zdravotní pojistku, budou navíc muset vyřídit ve lhůtě pěti dnů. Snižují se též poplatky. V současnosti si žadatelé za 1 000 slovenských korun mohou zřídit neomezené množství živností a koncesní listina stojí 2 000 korun. Podle novely bude každá položka živnostenského listu zpoplatněna 100 korunami, koncesní a vázané živnosti budou stát 500 Sk. Vydání koncesní listiny zlevní o polovinu. Důvodem je zlepšení důvěry, neboť momentálně má mnoho živnostníků schválených stovky živností, které ani nevyužívají. Podle ministra vnitra Roberta Kalinaka byli dosavadní listiny proto v zahraničí považované za nedůvěryhodné. Zákon momentálně čeká na podpis prezidenta.

Ekonomika

Česká národní banka zvýšila úrokové sazby na 2,75%

Příliš rychlý růst cen donutil radu ČNB ve středu 31.května již potřetí za poslední rok navýšit úrokové sazby, tentokrát přibližně o čtvrt procentního bodu. Zdražují se tak hypotéky a úvěry, ale naopak výnosnější budou vklady. Guvernér ČNB Zdeněk Tůma pro Hospodářské noviny uvedl, že tento krok směřuje hlavně proti zvyšující se inflaci, kterou táhnou utrácející Češi, klesající nezaměstnanost a růst mezd. I přes toto navýšení zůstávají sazby nejnižší v Evropě.

Míra nezaměstnanosti v Česku klesla na 6,4 %, na Slovensku na 11,5 %

Na konci května dosáhla míra nezaměstnanosti opět svého dlouhodobého minima - 6,4% oproti loňským 7,9%. Zároveň stoupá nabídka volných míst, což zaměstnavatele zahání do kouta a nutí je ohlížet se po pracovních silách v zahraničí. Částečné zlepšení situace může nastat po příchodu letošních absolventů na pracovní trh. Tradičně nejnižší nezaměstnanost je v Praze (okolo 2%) a nejvyšší na Mostecku a Karvinsku (17,5 a 15,2%). Informaci zveřejnilo MPSV 8.června. Slovenské úřady evidují po prvním kvartálu roku 2007 meziroční pokles ze 14,9 na 11,5%.

Vláda schválila návrh státního rozpočtu se schodkem 78,4 mld. korun

Tento návrh projednaný 11.června je podmíněn přijetím reformy veřejných financí. V případě, že vládní reforma projde, bude se jednat o netradiční rozpočet, neboť poprvé po mnoha letech klesnou výdaje i příjmy. V sou-

časné době se počítá, že státní pokladna vybere 934,3 mld. a utratí 1012,7 mld. Nejvíce se úspor musí obávat ministr zemědělství Petr Gandalovič, jehož resort by měl přijít o 2,5 mld. korun, dále ministerstvo pro místní rozvoj (- 1,5 mld.), kultury (- 1,2 mld.) a zdravotnictví (- 1 mld.). S plánovanými škrty si ministři hodlají poradit dotacemi z EU a zeštíhlením administrativy. Naopak nabytí rozpočtu čeká ministerstvo vnitra (+ 1,3 mld.) a ministerstvo práce a sociálních věcí (+ 1,2 mld.).

Valaši mohou slavit. Označení slivovice zůstává

Tradiční pálenka ze švestek si může podle rozhodnutí Evropského parlamentu z 19.června svůj název ponechat. Europoslanci napravili chybu, která zavinila, že označení slivovice by mohl nést jen alkohol, do kterého se během výroby přidává potravinářský líh. Do tradiční české a moravské slivovice, vyráběné převážně ze švestek, ale i jiného ovoce, se však žádný líh nepřidává. Původní znění nařízení EU natropilo vrásky především pěstitelům z Valašska, odkud legendární pálenka pochází. Protestovali, jak mohli, třeba i výsadbou mladých švestkových stromků. I kdyby parlament rozhodnutí nezměnil, říkali by prý slivovici nadále slivovice. V EP se řešil také spor o označení vodky. Napříště může být vodkou pouze destilát z brambor či obilí. Nápoj na bázi z jiných zemědělských plodin může název používat také, ale na etiketě se musí povinně uvést, z čeho byl vydestilován.

Kurzovní lístek ČNB 28. 6. 2007 (střed)

EUR, 1 .....28.630
Kanada, 1 .....20.029
Slovensko, 100 .....84.617
USA, 1 .....21.258

Kultura

Sensation White roztančili Sazka Arénu

V rámci turné Sensation White World Tour zavítala 2.června jedna z nejslavnějších tanečních akcí na světě i do Prahy. V Česku se událost tohoto formátu uskutečnila poprvé. Projekt představuje světově úspěšné DJe, kteří vystupují v doprovodu speciálních světelných, laserových i pyrotechnických efektů a jedinečných zábavných prvků. To celé v originálním uměleckém provedení. Výjimečnost spočívá také v tom, že návštěvníci musí být oblečeni pouze v bílém, povolena je jen jiná barva bot. Počátek Sensation White se datuje rokem 2000. Tehdy se v holandské Amsterdam Aréně sešlo 20 000 návštěvníků. O rok později už jich bylo dvakrát tolik. Taneční párty v Sazka Aréně se nesla ve znamení SpaceShow. Přibližně 15 000 přítomných se tak najednou ocitlo v daleké budoucnosti, ve virtuálním vesmírném městě, kde lidé žijí společně s roboty. DJskou jedničkou byl Holanďan Armin van Buuren. Vystoupili také David Guetta, duo Gabriel&Dresden, Sebastian Ingrosso, Sandren van Doorn a špičkový český DJ Michael Burian. Technika, jež byla potřeba, váží kolem 60 tun a téměř celá byla ve třiceti kamionech dopravena z Holandska. Stavba trvala čtyři dny, příprava Sensation White však začala již před rokem. Podle pořadatelů šlo o nejsložitější halovou produkci, jež byla do Čech kdy přivezena. Kromě světel, zvukové aparatury a centrálního otočného pódia bylo v aréně také sedm vysokých věží, které společně se vším ostatním vytvářelo atmosféru show. Sensation White přivezla do Prahy agentura United Music Events ve spolupráci s největší světovou organizací ID&T zabývající se taneční kulturou.

Zemřel český spisovatel Jan Beneš

V pondělí 4.června zemřel ve věku 71 let spisovatel Jan Beneš. Podle výpovědi rodinného přítele Martina Stumpfa spáchal sebevraždu. Zatím není jasné proč. Jan Beneš se narodil v roce 1936, absolvoval střední uměleckoprůmyslovou školu. Poté nastoupil jako voják do základní služby, kde ho odsoudili na dva roky pro údajnou krádež výstroje. Po propuštění začal pracovat v loutkovém divadle. V té době začal publikovat. V 60. letech vydal tři sbírky povídek. Od roku 1964 přispíval do exilového časopisu Svědectví, který redigoval Pavel Tigrid. Dva roky nato byl zatčen, obžalován za vlastizradu a odsouzen na pět let, dostal však roku 1968 prezidentskou milost. O rok později emigroval do USA, kde později působil na Harvardu. Po převratu 1989 se vrátil zpět do Československa. Literát je známý především reportážním románem Zelenou nahoru o americké společnosti 60. a 70. let. V 90. letech vydal další povídky a přiklonil se k literatuře faktu. I pro prezidenta Václava Klause, jak vyplývá z tiskové zprávy na www.hrad.cz, symbolizoval Beneš "odpor proti všemu, co omezuje lidskou a občanskou svobodu".

Genesis zavítali do Prahy

Téměř dvacet tisíc diváků bylo ve středu 20.června svědkem velkolepého koncertu rockové skupiny Genesis. Legendární britská kapela zavítala do Prahy v rámci turné Turn It On Again. Hlavní postavou večera byl jednoznačně Phil Collins, který před turné prohlásil, že je jeho poslední. V úvodu přivítal fanoušky českým pozdravem: "Ahoj Praha, my jsme Genesis." A pak už následovala smršť zhruba pětadvaceti nejslavnějších hitů. Nechyběla ani trocha improvizace, dlouhé instrumentální pasáže nebo Collinsovo bubenické představení s Thompsonem. Výborný výkon muzikantů na mega pódiu, dvě obří obrazovky a řada světelných a pyrotechnických efektů nadšené fanoušky nezklamaly a publikum to potleskem dávalo často najevo. Koncert se měl uskutečnit na strahovském stadionu Evžena Rošického, ale kvůli technickým problémům ho pořadatelé přesunuli na parkoviště Českomoravská u Sazka Arény v pražských Vysočanech. Skupina Genesis, jež byla v sedmdesátých letech jednou z nejslavnějších, vznikla roku 1967 ze školní kapely The Garden Wall. Zakládajícími členy tehdy byli Peter Gabriel, Anthony Phillips, Tony Banks, Mike Rutherford a John Mayhew. O tři roky později Mayhew zemřel a na jeho místo bubeníka nastoupil dnes slavný Phil Collins. V roce 1975 kapelu opustil Gabriel. Zpěvákem se stal Collins, který ale ze skupiny nakonec odešel také. V roce 1998 se Genesis rozpadli úplně, (v témže roce ještě vystoupili v Praze). Po patnácti letech se muzikanti v téměř původní sestavě – Collins, Rutheford a Banks – sešli a za podpory kytaristy Daryla Stuermera a bubeníka Chestera Thompsona vyrazili na vzpomínkové turné, během něhož navštíví 12 zemí.

Turné začalo 11.června v Helsinkách a skončí 14.července v Římě, kde skupina vystoupí zadarmo.

Nejznámější hudební festival na světě přivítal první českou skupinu

Rómská skupina Gipsy.cz, která letos získala ocenění Anděl v kategorii objev roku, má na svém kontě další úspěch. Jako první čeští zástupci vystoupili na největším hudebním festivalu v Glastonbury. Během druhého dne (24.června) se představili na taneční scéně Pussy Parlure. Kapela se musela vyrovnat nejen s nepřízní počasí, ale také s konkurencí v podobě celosvětově uznávaných hudebníků. I když současně s Gipsy.cz vystupovali na jiných pódiích Chemical Brothers, The Who či Carl Cox, rómský hip hop přilákal okolo dvou set posluchačů. Za účasti české skupiny na nejznámější světové přehlídce stál její manažer Jiří Smrček a britská nezisková organizace CM, která podporuje nejrůznější kulturní aktivity. Vystoupením Gipsy.cz na Festival Of Contemporary Arts však zahraniční aktivity kapely nekončí. V pátek 29.června odlétají v rámci evropského turné do Bruselu a jejich videoklip k písni Romano Hip Hop se hraje na stanici MTV. Britský festival v Glastonbury pořádá již od roku 1970 na svém devítisetakrovém pozemku Michael Eavis. První ročník navštívilo patnáct set fanoušků, vstupné činilo jednu libru a v ceně bylo zahrnuto mléko z místní farmy. Bezmála za čtyřicet let se mnohé změnilo. V současné době je festival nejznámější a největší hudební akcí na světě. Letos ho navštívilo přes 177 tisíc lidí a vstupenky (za 145 liber) vyprodali ještě dříve, než organizátoři vůbec odtajnili, kdo na festivalu vystoupí.

Výtvarník Hynek Martinec uspěl v prestižní soutěži BP Portrait Award

Malíř Hynek Martinec získal 20.června cenu pro BP Young Artist Award pro nejlepšího umělce do 30 let v britské soutěži o portrét roku. Cenu a peněžní prémii v hodnotě pět tisíc liber mu v Národní galerii v Londýně předala bývalá manželka Micka Jaggera Bianca Jaggerova. Šestadvacetiletý umělec, který svou první výtvarnou cenu vyhrál již v jedenácti letech, získal prestižní britské ocenění za portrét své přítelkyně Zuzany. Dívka je zobrazena ve výtvarníkově pařížském ateliéru. Autor použil techniku akryl na plátně. "Postup práce je velice složitý a zdlouhavý, pracuji podle fotografie, kde se snažím zaznamenat charakter digitálního zobrazení tzv. digitalhyperrealismus," řekl pro portál czech.cz Martinec. Na portrétu pracoval intenzivně půl roku. Výsledkem se stal obraz, který na první pohled nelze rozeznat od fotografické předlohy. Právě fotografická přesnost byla hlavní vlastnosti, kterou porota na portrétu Zuzany oceňovala a která autorovi vynesla vítězství v silné zahraniční konkurenci. Ve finále porazil dva Brity a Švéda. Do soutěže BP Portrait Award se v letošním roce přihlásilo 1870 portrétistů. Porota mezi nimi vybrala hlavního vítěze, Brita Paula Emsleye, který se soutěže zúčastnil s portrétem umělce Michaela Simpsona. Výstava nejlepších šedesáti obrazů potrvá v londýnské Národní portrétní galerii do 16.října.

Čtvrtý ročník Pražské muzejní noci překonal rekord v návštěvnosti

Možnost zdarma si prohlédnout muzea a galerie přilákala během čtvrtého ročníku Pražské muzejní noci 171 tisíc zájemců. V sobotu 16.června od 19 hodin až do jedné hodiny po půlnoci otevřelo brány 45 kulturních institucí. Nárůst počtu návštěvníků sice oproti loňsku, kdy přišlo 160 tisíc lidí, nebyl tak vysoký, ale přesto se na vstupy do některých památek stály dlouhé fronty. Největší zájem byl již tradičně o Národní muzeum, lidé byli také zvědaví na nové Muzeum Karlova mostu. To se dokonce kvůli noční akci otevřelo o den dříve. Pražská muzejní noc připravila i řadu doprovodných akcí nejen pro děti. Mezi instituce s nejpestřejším programem patřilo Náprstkovo muzeum, které nabízelo ukázky bojových umění, asijské hudby či americké folklorní masky. Bezplatnou dopravu mezi místy konání zajišťoval Dopravní podnik hl. m. Prahy, který společně s Národním muzeem a Asociací muzeí a galerií ČR patří mezi hlavní pořadatele akce.

Sport

Plavkyně Hlaváčová zdolala Vltavu

Plavkyně Yvetta Hlaváčová má další rekord. Podařilo se jí pokořit tok Vltavy. Přeplavala jej během sedmi etap v sedmi dnech. Jednotlivé etapy měřily od 11 do 25 kilometrů, celkem plavkyně urazila 138,7 km. Hlaváčová vyrazila 12.června z Týna nad Vltavou, cestu zakončila 18.června na pražské Smíchovské pláži. Ve vodě strávila celkem 30 hodin, 27 minut a 21 sekund. Tento čas také bude zapsán do české knihy rekordů jako nejdelší říční plavba v kategorii žen. A je možné, že výkon bude zařazen i do mezinárodní Guinnessovy knihy rekordů. Plavba se ovšem neobešla bez komplikací. Několikrát Hlaváčovou překvapila studená voda, která v jednu chvíli měla jen sedm stupňů Celsia. Musela proto použít neoprenový oblek a jednou dokonce rukavice a boty. O tom, že by plavbu vzdala, však podle serveru iDnes.cz ani na okamžik neuvažovala. Dvaatřicetiletá plavkyně má na svém kontě desítky titulů a rekordů. Vloni v srpnu přeplavala kanál La Manche v čase 7 hodin 25 minut 15 sekund, což se před ní tak rychle žádné ženě nepodařilo. La Manche by ráda zdolala i letos, přeplavbu Vltavy proto bere jako přípravu.

Úspěch českých veslařů ve Světovém poháru

Čeští veslaři získali ve druhém závodě Světového poháru v nizozemském Amsterodamu čtyři medaile. Největšího úspěchu dosáhl skifař Ondřej Synek, který po závodě v Linci opět nenalezl přemožitele a výborným finišem vybojoval zlato. Stříbro pak přidala párová čtyřka David Jirka, Jakub Hanák, Tomáš Karas, Petr Vitásek. Bronzové medaile vybojoval dvojskif Jitka Antošová, Gabriela Vařeková a čtyřka bez kormidelníka Karel Neffe, Milan Bruncvík, Jan Gruber, Michal Horváth.

Roman Šebrle opět vítězem desetiboje

Roman Šebrle se stal vítězem prvního ročníku desetibojařského mítinku pořádaného v Kladně. V závodě, ve kterém se kromě Američana Bryana Claye představila téměř celá světová špička, dosáhl nejlepšího letošního světového výkonu 8697 bodů a prokázal před nadcházejícím MS v japonské Osace výbornou formu.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Již 30 let od kanonizace Jana Nepomuka Neumanna

V sobotu 16.6.2007 se v jihočeských Prachaticích uskutečnila diecézní pouť, kde si věřící připomněli 30. výročí kanonizace Jana Nepomuka Neumanna, zdejšího rodáka. Mši svatou celebroval českobudějovický biskup Jiří Paďour. Ten se před 30 lety osobně zúčastnil jeho kanonizace. Prohlásil, že světec přesáhl rozměry Čech a Evropy a ovlivnil Ameriku. Posvěcuje také dnes celou diecézi i naši zem.

Jan Nepomuk Neumann se narodil 28.3.1811 v Prachaticích. Jeho otec pocházel z Německa. Byl vychováván v křesťanském duchu. Když se rozhodoval, čím bude, matka mu pomohla v těžkých podmínkách ke studiu teologie. Během teologických studií v Českých Budějovicích navázal přátelství s P. Heřmanem Dichtlem, knězem velmi vzdělaným se světovým rozhledem. Ten byl jeho otcovským přítelem po další léta. Stál u zrodu jeho misijního povolání, povzbuzoval ho, radil mu a podporoval ho i finančně. Byl to on, kdo mu dal do rukou prvních několik čísel časopisu Leopoldiny fundace na podporu katolických misií a nadchl ho pro práci v Americe. Na podzim 1833 dostal stipendium k dokončení studií na univerzitě v Praze, kam se velmi těšil. Viděl v tom příležitost co nejlépe se připravit na práci v misiích. Byl ale hluboce zklamán. Pražská teologická fakulta byla tehdy prodchnuta racionalismem a osvícenstvím. Profesoři byli sice vzdělaní, ale byli zaslepeni leskem učenosti a to jim bránilo v opravdové hluboké víře. Jan se snažil aspoň důkladně studovat jazyky, ale pro jeho představené to byl projev nestálosti v jeho povolání. Francouzštinu pražský arcibiskup seminaristům dokonce výslovně zakázal – Francie byla tehdy kolébkou mnoha ateistických idejí a proticírkevních postojů. Jan strávil v Praze několik let. Později, přes všechny zkušenosti prožité v tomto městě, kde jsou uloženy ostatky sv. Václava i sv. Jana Nepomuckého, kteří byli v jeho rodině zvlášť ctění, vzpomínal na Prahu rád. Protože by ho rodiče dlouhodobě na studiích podporovat nemohli, rozhodl se odejít do Ameriky. V New Yorku byl v roce 1836 vysvěcen na kněze. Působil ve farnosti Williamsville, v osadě North Bush, později byl přeložen do Pittsburghu. Hlásal Boží slovo, staral se o nemocné, uměl směle obhájit svou víru před sektáři a jinověrci. Bojoval proti nemravnosti a nemístným tanečním zábavám. Pro svou zbožnost se jevil jako vhodný kandidát na biskupa. Vysvěcen byl v roce 1852, v den svých narozenin. Byl jmenován biskupem ve Philadelpii. S velikým úsilím pečoval o náboženské vzdělání dětí a mládeže (založil kolem 100 katolických škol) a věnoval se výstavbě kostelů (těch založil asi 80). Zasloužil se také o zavádění 40 hodinové adorace Nejsvětější svátosti ve farnostech. Zemřel na ulici, vyčerpán, dne 5.1.1860. Arcibiskup Francis Patrick Kenrick o něm řekl: "Nemohl zemřít jinak než na cestě. Byl stále na pochodu, každou hodinu, každý okamžik života jeho duše směřovala k Pánu Bohu."

Oslavy 90. výročí narození misionáře Jaroslava Popelky

Ve dnech 23.-24.6. proběhly v Jimramově, v rodišti jezuitského kněze a kanadského misionáře Jaroslava Popelky, oslavy 90. výročí jeho narození. Program zahájila v sobotu 23.6. ve výstavní síni U svatého Jana v Jimramově vernisáž výstavy "Misionářem v Kanadě a USA". Potom následovalo přednáškové odpoledne. Na téma "Misijní práce pátera Popelky v Kanadě a USA" vystoupil pomocný brněnský biskup Petr Esterka a "Zkušenosti z dnešních misií v africkém Kongu" přednesla praneteře Jana Popelky – Jana Popelková. V neděli 24.6. ráno sloužil biskup Petr Esterka ve farním kostele Narození Panny Marie slavnostní mši svatou a večer se v místní sokolovně promíta filmu s titulem "Indiánské léto aneb Kanadou pro nic za nic."

Jaroslav Popelka se narodil 12. 5. 1917 v Jimramově. Ve 13 letech odešel studovat na jezuitská gymnázia na Velehrad a do Prahy - Bubenče. V roce 1938 vstoupil do jezuitského noviciátu, v roce 194(začal studovat v Benešově filozofii a od roku 1942 v Praze již tajně teologii, aby se mohl stát jezuitou a knězem.V roce 1944 byl zaja gestapem a až do konce 2. světové války vězněn v Terezíně. Pc rekonvalescenci odletěl v listopadu 1945 na dokončení teologických studií do Londýna. V září 1948 byl v Londýně vysvěcen na kněze, a protože do Anglie začaly proudit po únoru 1948 skupiny emigrantů z naší vlasti, začal se spolu se svým spolužákem P. Janem Langem starat o české spoluobčany v Anglii. P. Popelka objížděl tři roky uprchlické tábory po celé Velké Británii, vydával časopis "Věstník Cyrilometodějské ligy", a také pracoval v náboženských relacích rádia BBC. Protože se osvědčil v práci s krajanskými uprchlíky, byl v roce 1953 poslán svými představenými z jezuitského řádu do Kanady a USA opět mezi české a slovenské katolíky. Nejzajímavější období jeho života je od roku 1956 do roku 1970, kdy pracoval jako misionář v kanadských indiánských rezervacích v okolí Hurónského jezera ve státě Ontario. V roce 1966 a poté v roce 1969 se mu naskytla příležitost navštívit po mnoha letech svůj domov, kde se setkal se svou maminkou, rodinou a přáteli. V roce 1970 převzal starost o českou misii v Kalifornii ve městech Los Angeles, San Francisco a San Diego V Kalifornii se zasloužil o vydání Bible v českém překladu, a také o knihu o Jimramově pod názvem Kronika Zubří země, zpracovanou JUDr. Emilem Čermákem. P. Jaroslav Popelka zemřel náhle ve svých 70 letech 30.9.1987 a byl pohřben v Kalifornii. V letošním roce si tedy připomeneme nejen 90 let od narození, ale také 20 let od jeho smrti.

Benedikt XVI. a George Bush diskutovali i o situaci na Blízkém východě

Mír na Blízkém východě, situace křesťanů v Iráku a poměry v Africe, zvlášť v Dárfúru, byly ústředními tématy setkání papeže Benedikta XVI. s americkým prezidentem Georgem Bushem v sobotu 9.6. ve Vatikánu. Podle oficiálního vyhlášení vatikánského tiskového střediska papež s prezidentem "v srdečném rozhovoru" diskutovali o hlavních tématech mezinárodní politiky. Co se týče Blízkého východu zvláštní pozornost věnovali izraelsko-palestinské otázce, Libanonu, znepokojující situaci v Iráku a kritickým podmínkám, ve kterých žijí křesťanské komunity v této zemi. Svatý stolec ze své strany opět vyjádřil naději v "regionální" a mírovou cestou "projednané" řešení konfliktů a krizí, sužujících tuto oblast, uvádí se dále v tiskovém vyhlášení. Benedikt XVI. a prezident Bush se dotkli i otázky Afriky a jejího rozvoje, taky s ohledem na Dárfúr. Nechyběla ani výměna názorů týkající se Latinské Ameriky. Svatý otec s americkým prezidentem nakonec probrali "současné morální a náboženské otázky mezi nimi ty, které se týkají lidských práv a náboženské svobody, ochrany a podporování života, manželství a rodiny, výchovy nových generací a udržitelného rozvoje." Setkání Benedikta XVI. s Georgem Bushem trvalo přibližně 35 minut a jeho závěr patřil tradičné výměně darů: papež daroval americkému prezidentovi otisk znázorňující Baziliku sv. Petra v 17. století. Svatý otec dostal od svého hosta bílou hůlku, ve které je v různých barvách vyryto Desatero Božích přikázání Prezidenta Bushe po audienci u papeže přijal také vatikánský státní sekretář, kardinál Tarcisio Bertone. Jejich setkání trvalo asi 40 minut.

Podle zpráv České biskupské konference

Slovenští biskupové na návštěvě ad limina ve Vatikánu

Společným setkáním s papežem Benediktem XVI. v pátek 15.6.2007 dopoledne vyvrcholila návštěva slovenských katolických biskupů ad limina apostolorum ve Vatikánu.

Svatého otce za všechny přítomné biskupy pozdravil předseda Konference biskupů Slovenska (KBS) František Tondra, spišský diecézní biskup. Ve své promluvě nejdříve přiblížil složení a činnost KBS. Poté zmínil některé problémy a výzvy, kterým slovenská církev v současnosti čelí. Jak uvedl, v poslední době na Slovensku klesá počet kněžských povolání, jak v diecézích tak i v řeholích. "Příčinu vidíme v demografickém úpadku a v silném tlaku liberalismu, zejména prostřednictvím médií," řekl biskup Tondra. Nicméně, jak dodal, slovenské kněžstvo se v posledních letech "omladilo". "Zatímco po pádu komunismu byl průměrný věk kněží na Slovensku více než 60 let", vysvětlil, "dnes je to kolem 40 let".

Velkou starost podle předsedy KBS způsobují církvi na Slovensku komerční média, která jsou většinou liberální. „Ty formují veřejné mínění, které je následně velmi kritické vůči církvi a vůči křesťanským hodnotám jako život, důstojnost člověka, rodina, čistý vztah mezi mužem a ženou. Popírají objektivní mravní normu a svobodu interpretují subjektivisticky."

Mons. Tondra informoval Svatého otce taky o projektu křesťanské televize, kterou se KBS snaží budovat ve spolupráci s Českou biskupskou konferencí. „Jedná se o projekt v začátcích, který se však slibně rozvíjí," uvedl.

Svatý otec v úvodu své promluvy k slovenským biskupům konstatoval, že "Slovensko z hlediska nábožensko-kulturního čím dál víc vstupuje do dynamiky typické pro ostatní evropské země se starobylou křesťanskou tradicí, silně poznamenané v této naší době rozsáhlým procesem sekularizace."

V této souvislosti podotkl, že Slovensku a Polsku – dvěma zemím, které jsou na východě Evropy nositeli nejbohatšího dědictví katolické tradice - aktuálně hrozí nebezpečí, že toto dědictví, které nedokázal zničit ani komunistický režim, těžce nahlodá "kvas charakteristický pro západní společnost" - konzumismus, hedonismus, laicismus, relativismus atd.

Svatý otec proto ocenil úsilí, s jakým slovenští biskupové odpovídají na měnící se pastorační potřeby věřících. Zmínil přitom přípravu Pastoračního a evangelizačního plánu Katolické církve na Slovensku na roky 2007-2013, který má být schválen v říjnu tohoto roku.

V této souvislosti biskupům Slovenska doporučil, aby s pomocí svých kněží věnovali velkou péči pastoraci mládeže na úrovni škol i farností, a učili mladé spojovat víru se životem. „Jenom tak jim budete moci pomáhat formovat si křesťanské svědomí, schopné odporovat iluzím konsumismu, stále úskočnějšího a pronikavějšího."

Benedikt XVI. neobešel ani téma krize manželství a rodiny, kterou začíná pociťovat i Slovensko, v první řadě z důvodů ekonomických. Systematickým útokům na hodnoty manželství a rodiny ze strany médií lze podle Svatého otce čelit především zintenzivněním modlitby a úsilím o podporu rodin, také s pomocí laických církevních hnutí a sdružení.

Za důležité výzvy pro katolické biskupy na Slovensku Svatý otec označil pastoraci povolání ke kněžskému a řeholnímu životu a podporu duchovní formace kněží. „Pokračujte v rozvíjení otcovských a otevřených vztahů se svými kněžími. "Snažte se být účastni na jejich těžkostech, ... zprostředkujte jim vhodná pastorační setkání, obnovy a duchovní cvičení," řekl v závěru své promluvy ke slovenským biskupům papež Benedikt XVI.

Katoličtí biskupové Slovenska zahájili svou návštěvu ad limina v pondělí 11.6.2007 slavením ranní mše svaté u hrobu sv. apoštola Petra ve vatikánské bazilice. V průběhu týdne postupně navštívili sídla pěti vatikánských kongregací (pro biskupy, pro blahořečení a svatořečení, pro katolickou výchovu, pro bohoslužbu a svátosti, pro východní církve) a čtyř papežských rad (pro jednotu křesťanů, pro hromadné sdělovací prostředky, pro pastoraci mezi zdravotníky, pro kulturu a pro mezináboženský dialog). Osobní audience u Svatého otce absolvovali slovenští biskupové ve dvou skupinách. První z nich přijal Benedikt XVI. v pondělí 11.6. a druhou ve čtvrtek 14.6.

Součástí prvního dne programu návštěvy slovenských biskupů ad limina byla modlitba v byzantském obřadu u hrobu sv. Cyrila v římské Bazilice sv. Klementa za účasti několika slovenských kněží a věřících. Ve středu dopoledne se biskupové zúčastnili generální audience Benedikta XVI. na Náměstí sv. Petra. Odpoledne slavili spolu mši svatou pro slovenské poutníky v Bazilice Santa Maria Maggiore. Hlavním celebrantem a kazatelem byl kardinál Jozef Tomko. Ve čtvrtek 14.6. odpoledne celebrovali biskupové Slovenska mši svatou v Bazilice sv. Pavla za hradbami. Slavnosti předsedal košický arcibiskup Alojz Tkáč, homílii přednesl bratislavsko-trnavský arcibiskup Ján Sokol. Mše se zúčastnilo asi 200 poutníků.

Konferenci biskupů Slovenska (KBS) tvoří v současnosti osmnáct biskupů v aktivní službě. Slovensko má šest diecézí latinského obřadu, jednu diecézi a jeden exarchát východního obřadu a jeden vojenský ordinariát.

Podle zpráv ČBK

Pouť do Svaté země (7)

Pokračování ze str.2

pohnul v lůně Matky a ta byla naplněna Duchem svatým (teologové zde spatřují okamžik, kdy byl Jan naplněn boží milostí a zbaven dědičného hříchu) a v Marii poznala Matku Vykupitele. Obě dvě ženy chválily Boha a Maria pronesla svůj chvalozpěv „Magnificat" - Velebí má duše Hospodina, který dodnes zaznívá jako každodenní večerní chvalozpěv z úst celé církve. (Luk 1, 39-56) Kostel sv. Alžběty patřil původně (podle zprávy archimandrity Grethenia kolem r.1400) Arménské církvi. Byl však opuštěn po odchodu křižáků. Františkánský kvardián František Suriano ve svém deníku z roku 1495 píše, že když zde byl poprvé, kostel ještě stál, později se však zřítil a již nebyl obnoven. Teprve v roce 1679 pozemek i se zříceninou kostela získali františkáni, ale nedostali povolení k jeho obnově. Bohoslužby se konaly v kryptě v dolní části kostela. Krypta byla restaurována v roce 1861 a teprve v letech 1939 - 1955 zde byla vybudována současná bazilika Navštívení Panny Marie podle návrhu italského architekta Antonia Berluzziho. Je pokládána na nejkrásnější a nejlépe umělecky vyzdobený chrám ve Svaté zemi. Do areálu baziliky vstupujeme umělecky kovanou železnou branou. Na okraji nádvoří nás uvítá líbezné sousoší zobrazující setkání Panny Marie se svatou Alžbětou. Impozantní průčelí baziliky je ozdobeno mozaikou představující Pannu Marii na cestě z Nazareta ke svaté Alžbětě. Protější hradební zeď je pokryta keramickými deskami, kde je ve více než čtyřiceti řečech napsán chvalozpěv Panny Marie Magnificat, samozřejmě jsme na čestném místě nalezli i české znění: „Velebí má duše Hospodina...". Horní bazilika je vyzdobena překrásnými freskami v toskánském stylu. Zobrazují výjevy ze života Panny Marie i některé invokace z loretánské litanie, kterou církev chválí Matku Boží. Pod samou klenbou pak vystupují postavy žen Starého zákona, které byly předobrazem Panny Marie. Protipól hlavního oltáře tvoří freska nad varhanami znázorňující Marii jako ženu oděnou sluncem s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd, jak

Krypta kostela sv. Jana Křtitele, kde se připomíná jeho narození

o ní mluví Apokalypsa. Dolní část baziliky tvoří tzv. krypta. Její stěny jsou opět vyzdobeny freskami znázorňujícími vlevo oběť Zachariášovu v chrámě, na čelní stěně Navštívení Panny Marie a vpravo útěk sv.Alžběty s Janem před Herodovými vojáky. V čele krypty je malá apsida a kamenným oltářem s reliéfem Božího beránka. Po pravé straně je je do skály vytesaná hlubší kaple, na jejímž konci se studna s pramenem, který dle legendy vytryskl při navštívení Panny Marie a je nazýván „Pramen navštívení." Poslední památkou v kryptě je skála, v níž je patrný otisk těla malého chlapce s nápisem: „V této skále Alžběta ukryla Jana."

Druhou zastávkou pro dnešní poutníky je v městečku Ain Karim kostel sv. Jana Křtitele. Nachází se na severním konci údolí v místě, kde podle tradice stál Zachariášův dům. Z původního kostela postaveného již v době byzantské se zachovalo jen několik částí mozaikové podlahy s obrazy pávů, křepelek a květin a s nápisem v řečtině: „Buďte pozdraveni mučedníci Boží." Dnešní podobu dali chrámu františkáni v druhé polovině 19. a ve třicátých letech 20.století. Je šesti čtvercovými pilíři rozdělen do tří lodí. V hlavní je oltář sv. Jana Křtitele, v pravé lodi je kaple sv. Alžběty a v levé lodi jsou schody, kterými sestoupíme do krypty, která je nejvýznamnější částí svatyně. Nalézá se v ní tzv.jeskyně Požehnání, která je pokládána za místo narození Jana Křtitele. Mramorová hvězda pod oltářem nese latinský nápis: „Hic precursor Domini natus east" - Zde se narodil předchůdce Páně. Obraz nad oltářem znázorňuje chvíli, kdy byl sv. Jan Křtitel obřezán a kdy dostal jméno Jan, jak mu je přisoudil archanděl Gabriel. Jeho otec Zachariáš v tomto okamžiku opět promluvil a oslavoval Boha známým chvalozpěvem Benedictus - Pochválen buď Hospodin Bůh Izraele..., kde mluví o tom, že jeho syn bude prorokem Nejvyššího a půjde před Pánem, aby mu připravil cestu. (Luk 1, 57-79) Počátečními slovy chvalozpěvu v latině je ozdoben vítězný oblouk nad vstupem do kaple narození a nad ním se nachází obraz znázorňující křest Pána Ježíše v Jordáně. Celý text Zachariášova chvalozpěvu, který církev zpívá každodenně při ranních chválách, pak nalezne na nádvoří chrámu, kde je napsán opět v mnoha jazycích i česky.

Narození sv. Jana Křtitele, které se v Ain Karim připomíná slavíme 24.června.

Skrytý život Jana Křtitele shrnuje evangelista Lukáš do dvou vět: „Chlapec rostl a sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským národem." (Luk 1, 80) Jedná se zde o Judskou poušť, která se táhne na východ od Jeruzaléma k rtvému moři. V této poušti u dnešního městečka Even Saphir je františkánský klášter nazývaný „Konvent pouště sv. Jana", který má připomínat mládí sv. Jana, které prožil na neobydleném místě v divočině. Tento jednoduchý, malý a v horách skrytý klášter dobře zdůrazňuje asketickou přípravu předchůdce Páně. V malé terasovité zahrádce kláštera je pramen vhodně nazvaný Ein el Habis - pramen poustevníka.

Potom začal Jan veřejně učit. Kázal v okolí Jordánu, vybízel k pokání a volal: „Připravte cestu Pánu!" Na znamení pokání uděloval křest. (Luk 3, 1-21) Zde také ukázal na Ježíše jako Beránka božího (Jan 1, 29) a na jeho přání i Krista pokřtil a tehdy na Ježíše sestoupil Duch svatý v podobě holubice a Nebeský Otec prohlásil: „Toto je můj milovaný Syn, v něm mám

zalíbení." (Mat 3, 17) - O všech těchto věcech si budeme vyprávět podrobněji, až se na naší pouti dostaneme k Jordánu.

Své poslání proroka a mravokárce dokonal Jan Křtitel mučednickou smrtí. Král Herodes Antipa (vnuk Heroda Velikého, za jehož panování se narodil Ježíš Kristus, a který nechal povraždit betlémské děti) nechal uvěznit Jana Křtitele, protože mu veřejně vytýkal, že si vzal za ženu Herodiadu, manželku svého bratra Filipa, a tak žije v cizoloženém poměru. I když Herodes se bál na Jana vztáhnout ruku, Herodiada ho nenáviděla a rády by ho zbavila života. Z vyprávění sv. Marka se dovídáme: „Vhodná chvíle nastala, když Herodes o svých narozeninách uspořádal hostinu." (Mk 6, 21) Kde se tato slavnost konala, to evangelista neuvádí, ale od židovského historika Josefa Flavia se dovídáme, že to byla pevnost Macheront na východ od Mrtvého moře v Moabských horách. Sv. Marek nám dále líčí tuto scénu: „Tu vstoupila dcera té Herodiady, tančila a zalíbila se Herodovi a těm, kdo s ním hodovali. Král řekl dívce: Požádej mě, oč chceš, a já ti to dám. Zavázal se jí přísahou: „Dám ti to, co si budeš přát, až do polovice svého království." Ona vyšla a zeptala se matky: „Oč mám požádat?" Ta odpověděla: „O hlavu Jana Křtitele." Dcera spěchala dovnitř ke králi a přednesla mu svou žádost: „Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele." Král se velmi zarmoutil, ale pro přísahu před spolustolovníky ji nechtěl odmítnout. Proto poslal kata s příkazem přinést Janovu hlavu. Ten odešel, ve vězení Jana sťal a přinesl jeho hlavu na míse; dal jí dívce a ta ji dala své matce." (Mk 6, 22-28) Umučení sv. Jana Křtitele nám církev připomíná 29.srpna.

O smrti Salome, dcery Herodiady se dovídáme z legendy, která se nám dochovala v jednom syrském rukopisu ze 6.století, jenž čerpá zprávu z dopisu zaslaného Herodesem Pilátovi: „Herodes, vládce Galileje posílá Pontiu Pilátovi, prokurátorovi Židů, svůj pozdrav. V hlubokém zármutku ve shodě se svatými Písmy ti píši, takže i ty budeš velice zarmoucen., až se všechno dovíš. Moje milovaná dcera Salome zahynula, když si hrála na řece zamrzlé až ke břehům; náhle zmizelo její tělo až po krk ve vodě. Její matka ji chytila za hlavu, aby ji vody neodnesla. Ale dívčina hlava se uřízla, takže zůstala jen hlava. Moje žena však drží hlavu dítěte na klíně a pláče; celý náš dům stihla bolest, která nemá konce."

Svatý Marek uzavírá zprávu o smrti sv. Jana Křtitele: „Když to uslyšeli Janovi učedníci, přišli, odnesli jeho tělo a uložili ho do hrobu." (Mk 6, 29). Dnes se hrob sv. Jana Křtitele ukazuje ve vesničce Sebastija, což je staré Samaří. Ve Skutcích apoštolů čteme: „Jáhen Filip odešel do města Samaří a zvěstoval tam Krista." (Sk 8, 5) Dále se dovídáme: „Když apoštolové v Jeruzalémě uslyšeli, že v Samařsku přijali Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana." (Sk 8, 14) Uctívání hrobu sv.Jana Křtitele v Samaří Sebastě je doloženo od 4.století. První kostel sv. Jana Křtitele zde pocházel z doby byzantské a ve 12.století byl vystřídán kostelem křižáckým. Z tohoto kostela stojí dnes jen několik zdí, mohutný kus západního průčelí, několik seskupení pilířů a svazky klenebních žeber. Klenbu má jen starý chór, který dnes slouží jako mešita, ke které byl přistavěn minaret. Chrámová loď je otevřená, uprostřed ní je kopulovitá stavba, ze které vede dvacet stupňů dolů do krypty, u jejíhož vchodu leží staré čedičové dveře, které kdysi uzavíraly hrobovou komoru. V ní se nachází šest hrobových výklenků. Ve třech spodních jsou podle tradice hroby proroka Elizea, sv. Jana Křtitele a proroka Abdiáše. V horních výklencích jsou podle jedné středověké tradice pohřbeni rodiče sv. Jana Křtitele. Je zajímavé, že hrob proroka Elizea je spojován s hrobem Jana Křtitele. Pro jeho autenticitu svědčí údaj z 2.knihy Královské 6, 32, odkud se dozvídáme, že tento prorok měl v Samaří dům a také stará židovská tradice zachycená ve „Vitae prophetarum" (v Životech proroků) sepsaných před rokem 70 po Kr., kde se mluví o Elizeově hrobu v Samaří. Horší už je to s hrobem proroka Abdiáše, jehož proroctví ve Starém zákoně obsahuje jen 21 veršů a známe pouze jeho jméno. Někteří biblisté ho ztotožňují se stejnojmenným správcem domu krále Achaba (873 - 853 př. Kr.) a jeho hrob také hledají v Samaří (srv. 1 Král 18, 3). O hrobu samotného Jana Křtitele v Samaří se nikdy nepochybovalo, horší to bylo s jeho useknutou hlavou. Podle různých zpráv se měla nacházet v Emese, v Damašku či v arménském kostele na Olivové hoře, odkud měla být přenesena roku 394 do Konstantinopole. Kde jsou dnes uloženy ostatky sv.Jana Křtitele není bezpečně známo a autentičnost různých relikvií v rozličných místech světa nelze spolehlivě prokázat.

Část kostela a hrobu sv. Jana Křtitele v Samaří, vybudovaného ve 4.století

Svatý Jan Křtitel je vedle Panny Marie jediný světec, jehož narození církev zařadila mezi liturgické svátky. Vždyť sám Boží Syn o něm prohlásil: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti kdo nosí skvělé šaty a žijí v přepychu, jsou přece v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten o němž je psáno: „Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou." Říkám vám: Mezi narozenými ze ženy není nikdo větší než Jan." (Luk 7, 24 - 28)

Připravil Karel Chrobák

Ten, který mluví srdcem

Arcibiskup Eliáš Chacour, neohrožený budovatel míru mezi Izraelci a Palestinci

První scéna – přednáškový sál *Uniqua:* Arcibiskup Eliáš Chacour má přednášku. Naléhavá jsou jeho závěrečná slova: „To, co potřebujeme, je promyslet náš vztah k Židům a k Palestincům. Říct: Žide jsou zlí nebo Palestinci jsou teroristé, je zločin. Skoncujme s takovým paušálním posuzováním. Máte-li židovské přátele, je to nádherné. Ale prosím, to neznamená automaticky nepřátelství k Palestincům. A když jste na naší straně, protože jste viděli utečenecké tábory, jsme vám za to vděčni. Ale chcete-li nás vybízet, abychom se postavili proti našim židovským bratrům, pak vaše přátelství nepotřebujeme. Potřebujeme stavitele mostů." Není sporu o tom, že „abuna" (tatíček) Eliáš takovým stavitelem mostů skutečně je.

Změna scény: Shetáram v roce 2005, místo v Galileji v blízkosti Ibillinu, kde Eliáš Chacour pracoval 40 let jako farář: Jeden Žid zastřelil v autobuse dva muslimy a jednoho křesťana, dvanáct dalších cestujících bylo zraněno. Atentátníka přemohli a zlynčovali. Ale v duši lidu to vře. Vyhrocená nenávist vůči Židům volá po další odplatě. Je nutný velký zásah policie. Jeden z izraelských komisařů volá abuna Eliáše o pomoc. Jestliže je někdo schopen zadržet pobouřený dav, pak je to on.

A skutečně - přátelskými slovy a gesty razí si abuna Eliáš cestu k autobusu. Více než hodinu promlouvá k rozbouřeným lidem. Tak je možno odnést mrtvolu atentátníka. Zarmoucení lidé odcházejí domů. Druhý den se stal zázrak: desetitisíce křesťanů, muslimů, ale i Židů uposlechnou Chacourovu výzvu a uspořádají mlčenlivý pochod proti nenávisti a násilí, za pokoj a smíření.

Jako vyslanec míru cestuje arcibiskup Chacour k přednáškám do zahraničí. Nedávno byl také ve Vídni. Rámec pro jeho „vystoupení tvoří prezentace knihy *Elias Chacour – Izraelec, Palestinec, křesťan.*

Jeho hlas, který je při osobních rozhovorech něžný, vyznívá jako mocná a vášnivá chvalořeč, jakmile začne hovořit o své zemi, o jejích otřesných dějinách, o své lásce k jejím obyvatelům, o naději, které se přes všechno zklamání nevzdává. „Že jsem izraelský občan, Palestinec a křesťan, není žádný protiklad, nýbrž jedinečná šance vytvořit mezi rozdílnostmi pravou harmonii," vysvětluje arcibiskup.

Rozumím velice dobře, o co mu jde, mluví totiž srdcem. Jeho teplo, přesvědčení a naléhavost se přenášejí na partnera rozhovoru a současně ho strhují. Moje srdce si každopádně získal nejen proto, že jsem o otřesných dějinách jeho vlasti tak málo věděla.

Vzrušující je i jeho životní příběh. Narodil se v roce 1939 v jedné melchitské rodině. Melchitsko-katolická církev je označována také jako unionistická, s Římem sjednocená církev. Má však stejný kánon, stejnou byzantskou liturgii jako řecká pravoslavná církev.

Na své dětství má abuna Eliáš překrásné vzpomínky až do 9. roku života. Je nejmladší ze šesti dětí hluboce věncích manželů z Biramu, křesťansko-palestinské vesnice v Galileji. Již jako dítě slyší od rodičů, jak důležité je pro mír a spásu duše odpouštět. Každou sobotu po večeři prosí rodiče své děti o odpuštění, pokud je v průběhu celého týdne nějak zranili. V jeho vzpomínkách je to ten „nejkrásnější obraz" rodiny, soudí arcibiskup.

I když jeho matka neumí číst ani psát, její paměť oplývá díky její fantazii velkým pokladem příběhů. S malým Eliášem na klíně dává oživnout pro děti příběhům z Bible. V noci spí děti na podlaze, střežené zleva i zprava svými rodiči.

Lidé v Biramu žijí na úrodné půdě. Je tu mnoho ovocných a olivových stromů. Eliáš se zvláště rád zdržuje v ovocných sadech. Zatímco rodiče pracují na poli, hraje si na okraji lánu. Později svým rodičům nosí vodu a jídlo a společně na poli pojedí.

Jako chlapec nemá Eliáš tušení, že situace v jeho zemi se již dlouho vyhrocuje. Od roku 1920 roste drasticky počet židovských přistěhovalců do Palestiny. Vzhledem k nákupům v zahraničí ztrácejí palestinští zemědělci odbyt. V roce 1935-1936 se konají proti přistěhovalcům velké demonstrace a stávky, které jsou potlačovány násilím a krveprolitím. Situace se rok od roku vyostřuje.

Každopádně Eliášovo krásné dětství rázem končí v roce 1948. Jednoho dne na jaře vypravuje otec Chacour dětem, že v Evropě bylo mnoho Židů popraveno nebo vyhnáno ze svých domovů. Vracejí se nyní do své staré vlasti, aby hledali nový domov. Několik židovských vojáků přišlo i do Biramu, aby zde krátký čas bydleli, než poputují dále. Děti se k nim mají chovat přátelsky. Na jejich uvítání je zabit beránek.

Židovští vojáci však přicházejí ozbrojeni a šíří mezi obyvateli vesnice hrůzu. „Přenechali jsme jim naše domy a naše lůžka a spali jsme na střechách. Po deseti dnech nám řekli, abychom domy dočasně opustili, protože budo pravděpodobně napadeni nepřáteli. Předa jsme jim klíče. Vojáci budou vše střežit.

Tak jsme odešli. Dva týdny jsme pobýva dva kilometry odtud v olivovém háji. Pak muži vrátili domů a s hrůzou zjistili, že vojá jim zabránili vrátit se do vesnice, všechno zn čili a zpustošili," vzpomíná arcibiskup na zvr ve svém dětství. Všichni muži - včetně otce tří bratrů - byli jako údajní teroristé naloženi auta a vysazeni daleko za hranicemi Izrael „Nesměli se nikdy vrátit. Přijdou-li, čeká smrt. Otec a bratři se toho však odvážili. Jak utečenci prošli mnoha arabskými státy a vrát se takřka vyhladovělí," pokračuje abuna Eliá Matka se třem menšími dětmi se mezitím us dila v opuštěné vesnici Giš v jediné světnic Jednoho dne najde Eliáš zahrabanou mrtvol jednu z mnoha dalších. Vojáci začnou prohl dávat krajinu a pátrat po palestinských obyv telích. Od té doby žije rodina v úzkosti, že b de odhalena. Jednoho dne klepou v noci dveře čtyři vysílení muži: otec a tři bratři, jed z mála, kteří přežili.

14.května 1948 vyhlásil David Ben Guri zřízení státu Izrael. Na 500 palestinských v snic je zničeno nebo etnicky vyhlazeno. D chází ke strašným masakrům. 750 000 Pal stinců je na útěku nebo jsou vyhnáni. Zbu méně než 100 izolovaných palestinských ve nic především v Galileji. Mnoho Židů ne tehdy s jednáním svých krajanů srozuměno trpí s nimi, ale jsou bezmocní. V roce 1949 v hánění pomalu ustává.

Mladý Eliáš nachází útěchu v dlouhý procházkách s Ježíšem, svým druhem, se kt rým může o všem mluvit. Vyvinul se me nimi velice hluboký vztah. V roce 1950 přiv otec Chacour, že bude pracovat na poli nové židovského vlastníka. Tím dosáhl, že jeho z milované stromy staré více než 1000 let, n byly pokáceny. Tři roky vydrží on a jeho s nové tuto ponižující práci.

Eliáš nezažil ani v této době u svého ot žádnou zatrpklost, vždy byl ochoten odpouš „Židé a Palestinci jsou pokrevní bratři," v světloval jednou nejstaršímu synovi, když pi nesl domů zbraň na obranu rodiny. „Náš ot nikdy nechtěl použít násilí, abychom získa zpět svou zemi. Ale také nechtěl, abychom z pomněli, že toto místo je zemí našich pře ků," vzpomíná syn pohnutými slovy. Žádn div, že obraz tohoto velkého muže v něm z nechal silný dojem.

Dvakrát rozhodl nejvyšší soud, že lidé z B ramu mají nárok na návrat. Ale vojáci prohl

síli místo za vojenské území. Roku 1953 byly domy vyhozeny do povětří. Obyvatele se zděšeni dívali, jak jsou jejich domy zničeny. Mladý Eliáš je v té době již v biskupské škole v Haifě, kam vzal biskup dvanáctiletého chlapce s sebou. Od roku 1954 je v malém semináři pro budoucí kněze v Nazarete. Rád vstupuje do služeb Církve. Již jako chlapec nabídl při putování Ježíši své ruce a nohy, pokud by je Bůh potřeboval k obnovení míru.

Po semináři ho biskup posílá studovat spolu s jeho přítelem Farajem do Paříže. Šest let mají nadaní chlapci nabývat nejlepší kněžské vzdělání v Saint - Sulpice. Eliáš se přitom zabývá i dějinami Palestiny. To ho podněcuje, aby napomáhal míru ve své zemi.

Ze studia je mu jasné, že Židé, kteří vytrpěli strašná pronásledování, potřebují mít své útočiště. Palestina pro ně byla i po 2000 letech diaspory jejich zemí, kterou jim přislíbil Hospodin. Palestina je, jak řekl Theodor Herzl, „země bez národa", která čeká na „národ bez země".

Dnes to abuna Eliáš vysvětluje takto: „Konflikt mezi Židy a Palestinci je konflikt mezi identickými nároky na stejnou zemi. Židé říkají: - My jsme zde bydleli před 2000 lety a vracíme se zpět. Palestinci říkají: - To je již 2000 let země našich předků. Nemůžeme se vzdát naší země jen proto, že vy se vracíte. Můžete zde zůstat, ale spolu s námi. Každá z obou stran musí projevit ochotu a říct: To je tvoje a také moje země. To je totéž jako: Mám právo, ale i ty jsi v právu. Jen to může těmto lidem vrátit jejich narušenou důstojnost."

Nehodí se toto konstatování i na mnoho situací v našem každodenním životě? Je opravdu dobré naslouchat tomuto osvícenému, jasně myslícímu muži.

Ale vraťme se k jeho životní cestě: 24. června 1965 byl v Nazarete vysvěcen na kněze a v srpnu ho biskup poslal do Ibillinu, jedné galilejské vesnice s tisícem obyvatel, která je známá skrze blahoslavenou Miriam. Tam nastupuje do obtížných poměrů. Vztahy mezi pravoslavnými, melchity, křesťany a muslimy jsou napjaté a všichni jsou dokonale chudí. Příznačná je farní budova: plná smetí a chaosu, bez elektřiny, bez plynu, bez toalety. Abuna se nedá odradit. Ibillin je jako zkouška ohněm pro jeho úsilí v mírovém poslání.

Zjišťuje, že zde má přednost smíření uvnitř rodin, uzdravení lidské důstojnosti a jejich duševních zranění jako následků válečných zmatků. Aby podnítil ke smíření, musí nejdříve vyzvednout to dobré v lidech. Sáhne po drastickém prostředku: po obřadech na Květnou neděli zamkne dveře kostela a prohlásí, že je neotevře, dokud se rodiny nesmíří.

Vypráví přítomným, jak důležité je odpuštění, že Ježíš, který je zde přítomen, chce v nich způsobit odpuštění a darovat jim lásku. Po nějaké době se zvedne jeden muž a prosí svou rodinu o odpuštění. Jeden po druhém se přidávají i další. Den končí slavností smíření. Byl učiněn velký krok.

Jako další krok otevře se třemi sestrami z Nazareta školku pro děti, které tráví svůj čas bez péče na ulici. Spolu se sestrami začne farář pravidelně navštěvovat domy. Pomalu se ve vesnici uvolňuje napětí. Počet návštěvníků mše svaté roste. Přinášejí s sebou na faru koláče a dveře jsou zde stále otevřeny.

Již je na obzoru další projekt: zajistit dětem a mládeži vzdělání. Chybí totiž školy a přístup k vyššímu vzdělání pro Palestince. V důsledku toho roste roztrpčenost a frustrace u mládeže, která nemá šanci na lepší zaměstnání. Otevření knihovny je prvním krokem tímto směrem. Základ tvoří jim darované knihy z doby vlastních studií. Radost ze"čtení v místě je obdivuhodná. Brzy patří k dobrému tónu ukázat se s knihou pod paží. Zavede nedělní vyprávění z Bible pro děti a výuku pro ženy, se kterými navštěvuje různá svatá místa.

Daří se krok za krokem uvolňovat i hluboce zakořeněné nepřátelství mezi křesťany a muslimy. Abuna Eliáš zve muslimské obce, aby se modlily v jeho kostele, než bude obnovena požárem zničená mešita. I s pravoslavnými ho spojuje přátelství. Brzy dojde ke společným modlitbám. Letní tábory pro 5000 dětí jsou pro mládež požehnáním.

Mezitím se stal pro svou angažovanost známým široko daleko. Je vždy na místě, když se jedná o to, hájit práva před izraelskou policií nikoliv násilím, ale slovy a skutky. Příklad: Zásah ve prospěch obyvatel v Biramu a Ikritu, kteří se chtěli vrátit na své území. Chacour navštívil v té věci premiérku Goldu Meierovou, která však záležitost ze státních důvodů odmítla. Zorganizoval tedy v srpnu 1972 v Jeruzalémě protestní pochod, který sám vedl. Protože je tak známý, připojí se tisíce účastníků, muslimové, křesťané, Židé a drúzové a také 70 profesorů z hebrejské univerzity a svým pochodem vyjadřují solidaritu s Palestinci. Světový tisk píše o této události, ale izraelská vláda zůstane neústupná.

Zasazovat se o mír není bez nebezpečí. Když chce v jednom uprchlickém táboře sloužit mši svatou, je unesen, protože ho pokládají za atentátníka.

Všechny tyto údery nemohou abunu Eliáše zastavit. „Pane, odpusť jim, protože nevědí, co činí." Tato věta je, jak se zdá, jeho hlavním motivem. Slyšel ji od svého otce, když bylo zničeno jejich sídlo.

Odtud také jeho vytrvalé sledování mírových projektů. K nejzajímavějším patří jeho stavba: Gymnázium proroka Eliáše, křesťanská škola, která otevírá své dveře i pro muslimy a Židy. Když předložil plány na školu v roce 1982, byly zamítnuty. „Měl jsem proto zapomenout na svůj projekt? To neodpovídá mému charakteru," vypravuje arcibiskup s humorem. „Začali jsme stavět. Přišla policie a ptala se na stavební povolení. Odpověděl jsem, že nestavím z povolení, ale z cihel. Policista na to: - Bez povolení v civilizované zemi stavět nemůžete. - V civilizované zemi bych už dávno měl povolení, odpověděl jsem. Zlobil se a já jsem se zlobil ještě více."

Přes policejní návštěvy pokračuje ve stavbě. Když dostal předvolání před soud, odpoví židovskému soudci, že v případě, že stavba bude zbořena, pošle fotografie školy do celého světa. Nakonec soudce rozhodne, aby si opatřil právníka. Má na to pět týdnů. Do té doby nesmí být škola zbořena. S pomocí židovského soudce se Chacourovi podařilo termín několikrát prodloužit, až si mohl za zvláštních okolností koupit stavební povolení.

Mezitím je již v provozu nejen tato škola, ale i křesťansko-izraelsko-arabská univerzita: 4500 žáků - Židů, křesťanů a muslimů - navštěvuje učiliště, které je uznáno za pobočku univerzity v Indianopolis. „Jen společné vzdělávání pomůže naučit jak přijímat rozdílnosti a vážit si jich. Tak můžeme také vytvořit určitou jednotu," vysvětluje Chacour. Že ke vzdělávání patří i vzdělávání srdce, je zřejmé z následujících slov: „Moje škola je křesťanská škola, ale není otevřená jen pro křesťany. Je to škola, kde objímáme své židovské a muslimské děti." „Já nejsem misionář pro Mohameda nebo pro Židy. Hlásám Ježíše Krista ve škole pro všechny křesťanské děti, ale tak, abych neurazil jinověrce."

Jaké plody toto soužití už u mladých lidí přineslo, ukazuje tragický sebevražedný atentát jednoho Palestince v Tel Avivu: 15 Židů přišlo o život a 86 bylo zraněno. Na prosbu studentů z Chacourovy univerzity přišlo 15 zdravotních sester do Ibillinu odebrat od 300 palestinských studentů krev pro zraněné Židy. Je to paprsek naděje pro Židy i Palestince, že budou moci jednou uspořádat svou budoucnost.

2.dubna 2005 posvětil Chacour nový chrám Horského kázání, kde již v roce 2004 uspořádal velký mírový koncert před vyslanci z mnoha zemí a členy izraelské vlády, s židovským sborem a palestinským orchestrem. Ve své řeči připomněl přítomným, že všichni přišli na svět sobě rovni jako nahé děti.

V únoru 2006 ho Benedikt XVI. jmenoval arcibiskupem v Galileji. Má teď mnoho úkolů, ale ústřední záležitost se nemění: vrátit lidem důstojnost a změnit nepřátelství a nenávist na pochopení a lásku. Žádný div, že tento muž Boží, pro kterého je „nejlepší ta cesta, kterou mi Ježíš ukázal", byl již třikrát navržen na Nobelovu cenu míru.

Když jsem ho po tiskové konferenci poprosila o jeho požehnání, opravil mě: „Jen Bůh žehná." Usmál se a udělil mi požehnání.

Alexa Gaspariová, Vision 2000 - 3/2007

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 – 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave
Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

JULY 4, 11, 18 & 25

AUGUST 1, 8, 15, 22 & 29

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Srdečné blahopřání k narozeninám

V těchto dnech se dožívá kulatého životního jubilea Československé veřejnosti dobře známá zpěvačka a neúnavná pracovnice v našich krajanských spolcích paní

Lillian Chorvat

Do dalších let hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a všechno nejlepší přejí

Dlouholetí přátelé

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Voice of Cleveland

WERE 1300-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

Host: Joe Kocab

WHK 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM v neděli v 9.00 a.m.

Vroucí vzpomínka

Letos 12.července 2007 tomu bude už šestnáct let, kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho rodinného středu na věčnost můj drahý manžel, starostlivý tatínek a dědeček, pan

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, Illinois a výroční mše svatá za spásu jeho duše bude sloužena v sobotu 14.července 2007 v 6.30 hod. večer v našem kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

Marie Kučerová, manželka
Josef a Rita, Václav a Pavla,
Rostislav Kučera - synové a snachy
Mařenka, Benjamin, Kristýnka a Tomášek - vnoučata

Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali a vzpomenou si na něho v modlitbách s námi.

Upřímné poděkování

na Moravu za šatečky pro Pannu Marii Svatohorskou

Rádi bychom touto cestou poděkovali všem, kteří se zasloužili o zhotovení nových šatečků pro sošku Panny Marie Svatohorské v kapli České misie v Ciceru - Chicagu.

Předně děkujeme paní Marii Malinové a její dceři Ivance v Sadech za to, že vše obtelefonovaly a zařídily tak, aby šatečky byly hotové do našeho odjezdu do Chicaga.

Děkujeme řádovým sestřičkám na Velehradě, které nám poskytly vhodnou látku na šatečky. Dále děkujeme paní Anežce Burešové, která udělala střih a nakonec šatečky ušila. Konečně také děkujeme paní v Jarošově, která na šatečky vyšila zlatem nádherné vzory.

Ještě jednou vyslovujeme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kteří nám v tak krátké době našeho pobytu na Moravě pomohli sehnat, ušít a vyšít tyto pěkné šatečky. Máme z nich radost a z přiložené fotografie je vidět, jak je v nich Panna Maria nastrojená.

Božena Tomečková - Jahodíková s dcerou Alenou a paní Marie Minaříková

Bydlení v North Riverside

1 bedroom heated apt., appliances, a/c, no pets, $ 600.00

2 bedroom apt. heated, no pets, $ 675.00

2 bedroom apt. heated, wooden floor garden apt., $625.00

2 delux apt. heated, a/c, appliances $725.00

Call 708 - 447 - 3064

Česká misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pouť

k Panně Marii

v neděli 19.srpna 2007

v areálu benediktinské koleje a opatství sv. Prokopa.

Ve 2.00 hodiny odpoledne

bude na klášterním hřbitově slavnostní mše svatá ke cti Panny Marie Nanebevzaté, po mši svaté se pomodlíme za zemřelé kněze a řeholníky českého původu a pak bude následovat průvod k soše Panny Marie, kde bude závěrečná pobožnost.

Touto poutí navazujeme na starou tradici národních poutí k Panně Marii do Lisle.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Fr.Dušan Hladík

Tel. (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

Povídka fakt pravdivá

První den
Bůh stvořil krávu a řekl:
„Musíš jít na pole a po celý den budeš v úmorném vedru pracovat, mít mladé a dávat mléko člověku. Dám ti na to 60 let života."
Kráva odpověděla:
„Takový tvrdý život je moc dlouhý. Nech mě žít jen dvacet let, zbývajících čtyřicet ti vrátím."
A Bůh souhlasil.

Druhý den
Bůh stvořil psa a řekl:
„Budeš celý den sedět u dveří domu tvého pána a štěkat na každého, kdo půjde kolem. Dám ti na to 20 let života."
Pes odvětil:
„Štěkat na každého dvacet let je moc těžký úděl. Dej mi jen deset let a těch zbývajících deset ti vrátím."
A Bůh souhlasil.

Třetí den
Bůh stvořil opici a řekl:
„Bav člověka, dělej hloupé věci a donuť lidi se smát. Máš na to 20 let života."
Opice byla proti:
„Dvacet let mám ze sebe dělat blázna? Ani náhodou. Pes ti vrátil deset let, já ti je vrátím také."
A Bůh souhlasil.

Čtvrtého dne
Bůh stvořil člověka a řekl:
„Spi, jez, hraj si, miluj se a užívej si života. Nedělej nic, jen se bav. Dám ti na to 20 let života."
Člověk vykřikl:
„Cože, jen dvacet let? Ne, ne, to nejde. Podívej, Bože, uděláme to takhle. Kráva ti vrátila čtyřicet let, pes deset a opice taky deset. S mými dvaceti to dělá osmdesát let. Souhlasíš?"
Bůh souhlasil.

Od té doby člověk prvních dvacet let spí, jí, hraje si,
miluje se, užívá si života a o nic se nestará.
Dalších čtyřicet let dře jako vůl, aby uživil svoji rodinu.
Pak deset let ze sebe dělá šaška pro pobavení svých vnoučat.
A posledních deset let je to starý mrzout, který štěká
po všech lidech okolo.

Příběh o tužce

Chlapec se díval, jak babička píše dopis. Potom se zeptal: „Píšeš o něčem, co se přihodilo nám? A není to snad příběh o mně?"

Babička přestala psát, usmála se a odpověděla vnukovi: „Máš pravdu, píšu o tobě. Ale důležitější než slova je tužka, kterou píšu. Chtěla bych, aby ses jí podobal, až budeš velký."

Chlapec se na tužku zvědavě podíval, ale neviděl na ní nic zvláštního.

„Je přece stejná jako všechny ostatní tužky, které jsem kdy viděl!"

„Všecko záleží na tom, jak se na věci díváš. Tužka má pět vlastností, a když si je udržíš i ty, bude ti na světě vždycky dobře.

První vlastnost: můžeš dělat velké věci, ale nikdy nesmíš zapomenout, že existuje Ruka, jež řídí tvé kroky. Této ruce říkáme Bůh a On tě má vždy vést podle své vůle.

Druhá vlastnost: čas od času musíme přestat psát a použít ořezávátko. To tužce trochu ubližuje, ale je pak ostřejší. Proto musíš občas snést nějakou bolest, jelikož z tebe učiní lepšího člověka.

Třetí vlastnost: tužka nám vždy umožní, abychom vzali gumu a vymazali chybu. Uvědom si, že opravit něco, co jsme udělali, nemusí být špatné, ale je to naopak důležité, abychom setrvali na správné cestě.

Čtvrtá vlastnost: na tužce není nejdůležitější dřevo nebo vnější tvar, nýbrž tuha, jež je uvnitř. Proto vždy dávej pozor na to, co se děje v tvém nitru.

A konečně pátá vlastnost: tužka vždy zanechává stopu. Stejně tak nic, co v životě uděláš, nezůstane bez následků, a proto si buď dobře vědom toho, co činíš."

Odkaz stále aktuální

1) Nikdy neodkládej na zítřek, co můžeš vykonat dnes.
2) Nikdy neobtěžuj druhé tím, co můžeš vykonat sám
3) Nevydávej peníze, pokud je nemáš.
4) Nekupuj nikdy zbytečné věci jen proto, že jsou laciné.
5) Pýcha stojí víc než hlad, žízeň a zima.
6) Nikdy nelituj, žes jedl málo.
7) Nic není obtížné, co děláš dobrovolně.
8) Často nám způsobuje starosti neštěstí,
   které se nikdy nedostaví.
9) Pozoruj všechno z dobré stránky.
10) Jsi-li rozhněván, napočítej pokaždé do deseti,
    než promluvíš; jsi-li ještě rozhněván, napočítej do sta.

Tomáš Jefferson (1743-1826),
který byl v letech 1801-1809 prezidentem USA

Byl jsem na dvou poutích

Bazilika kanadských mučedníků v Midlandu

Již dlouho jsem toužil po tom připojit se k naším krajanům v Torontě a okolí a vykonat si s nimi pouť ke kanadským mučedníkům v Midlandu. To se mi splnilo v letošním roce. V sobotu 2.června přesně o půlnoci jsem přistál na letišti v Hamiltonu, kam mně přišli naproti Václav Vostřez a jeho zeť Jaroslav Knap. Po skoro padesátileté přestávce bylo naše setkání velmi srdečné.

Hned následující den ráno jsme vyrazili do Midlandu, kde jsme se v 10 hodin dopoledne setkali s našimi českými kněžími Otcem Norbertem a Liborem, kteří nás informovali o pořadu celé pouti. Ta začala v 11 hodin pobožností křížové cesty. Vedl ji Otec Norbert a my jsme za zpěvu a modliteb putovali od jednoho zastavení ke druhému. Bylo nás kolem sedmdesáti. S radostí jsme též přivítali mezi krajany našeho staříčkého, ale stále čilého Otce Josefa Šacha, který při svých 88 letech nás zahanboval jak svěže vystupoval do kopce. Po křížové cestě všichni tři naši kněží zpovídali a potom jsme se před oltářem Panny Marie Čenstochovské pomodlili růženec. Po polední přestávce jsme slavili mši svatou v bazilice kanadských mučedníků. Hlavním celebrantem byl Otec Libor Švorčík a spolu s ním koncelebrovali Otec Norbert a Josef. Bylo krásné slyšet tu naši staroslavnou velehradskou píseň „Bože, cos ráčil" a na konci mše svaté mariánskou píseň „Budiž vděčné velebena." Tím skončila naše první pouť.

Potom jsme se vydali na dalekou cestu do severozápadního Ontaria, do městečka Almonte, kde žijí manželé Knapovi. Maji tam pěkný dům a též budovu ve městě, kde pracují jako zkušení organizátoři v tak zvané „Global Expeditions", která připravuje akce pro lovce v různých kontinentech. Ve svém domě mají Knapovi bohatou sbírku trofejí různé zvěře z Afriky, Asie a též z Kanadského severu. Mezi unikáty patří například kly z afrického slona a jedinečného narwhalla se dvěma bodci, což je skutečná rarita. Člověk nevycházel z úžasu a připadal si, jako by byl v nějakém muzeu. Bylo zřejmé, že oba manželé lovu věnovali celoživotní úsilí. Paní Knapová nás skvěle pohostila a nechybělo ani jelení maso, na kterém jsme si zvlášť pochutnali.

Druhý den měla paní Knapová obchodní cestu do Ottawy, a tak jsem se svezl spolu s ní do hlavního města Kanady. Je zvláště proslulého různými muzei. Mě zajímalo válečné muzeum, které bylo teprve nedávno dokončeno. Zde mě zaujaly především exponáty z 1.světové války, která si vyžádala velké oběti na životech. Tak jenom Kanaďanů padlo pres 60 tisíc a skoro třikrát tolik jich bylo zraněno. Též tam mimo jiné vybudován skutečný zákop, v nichž vojáci nacházeli určité bezpečí, ale nikoliv úplnou ochranu. Hodně jich podlehlo různým nemocem zapříčiněným nedostatkem hygieny, nevyspáním a špatnou stravou. Také exponáty z 2.světové války byly velmi zajímavé. Tu dobu jsme ovšem prožívali i my sami. Mimo jiné je zde možno vidět vůz Mercedes Benz, ve kterém se vozil smutně proslulý diktátor Adolf Hitler. Pro nás žijící na tomto kontinentě má snad největší význam americká revoluce, která způsobila, že byly vytvořeny dva státy: USA a Kanada. Člověk si takto mohl osvětlit a doplnit historické pozadí těchto událostí.

Jinak samo město Ottawa je velmi výstavné a středem pozornosti všech návštěvníků jsou budovy parlamentu s vysokou věží uprostřed. Nedaleko je kanál Rideau, který v zimě zamrzá a zdejším občanům poskytuje možnost si zabruslit. V blízkostí se též nachází Chateau Laurier s pěkným parčíkem a výhledem na řeku a na most, který vede do města Hull, které se nachází již v sousední provincii Quebec. Kousek dál je nádherná bazilika Notre Dame, která již v roce 1879 byla papežem Lvem XIII. povýšena na baziliku minor.

Budova parlamentu v Ottawě

Pro nedostatek času jsem se při návštěvě Ottawy musel omezit jen na ty nejdůležitější pamětihodnosti, ale i tak jsem byl nadšen tím, co jsem viděl. Jako dlouholetý občan Kanady jsem na Ottawu hrdý. V parlamentní věži mě zaujal výrok Bruce Huchinsona, který nejlépe vystihuje naši lásku k této adoptované zemi: „Nikdo z Kanaďanů nemůže jenom stát a dívat se na tu směsici budov, jak je vidět dolů z věže parlamentu, aniž by byl uchvácen pocitem, že toto

Záběr ze mše svaté na pouti u sv. Antonína v Chatamu.
Hlavní celebrant biskup Ronald Fabro z Londonu, po jeho pravici
Otec Kadlec, dlouholetý farář u sv. Antonína v Chatamu,
v pozadí biskup Petr Esterka, Otec Norbet Rouš a sedící Otec Josef Šach.

vše bylo vytvořeno mistry architekty, zedníky a sochaři, kterým se podařilo zhmotnit krásu Kanady, její širokosáhlost, její osamělost, ale též její mládí a jetí naději."

Po několika příjemných dnech u Knapů jsme se vrátili k Vostřezům do Hamiltonu, kde jsme čekali na konec týdne, abychom se druhou červnovou neděli vypravili na pouť ke sv. Antonínovi v Chatamu. Vostřezovi sice nemají sbírku zvěře, zato jsem ale obdivoval velkou knihovnu se vzácnými knihami, které si Václav velice váží. Mezi knihami jsem nasel autobiografii Jaroslava Drobného, našeho slavného tenisty a hokejisty z 50. let. Hned jsem se pustil do čtení této knihy „Champion in exile", ve které Jarda Drobný shrnuje události své sportovní kariéry a obtížné začátky jako exulant. Uvědomil jsem si, že v mnohém jsou jeho osudy podobné našim. Je příkladem sportovce, který ač talentovaný, se stále houževnatě zdokonaloval, takže není divu, že v roce 1954 dosáhl své mety a vyhrál šampionát ve Wimbledonu.

Byla neděle 10.června 2007, když jsme se brzy ráno za jasného a teplého počasí vydali do Chathamu, kam jsme se dostali kolem 10 hodiny dopoledne. Nádherné počasí vydrželo po celý den.

Počasí bylo nádherné. V 11 hodin začala pouť slavnostním průvodem kolem kostela za doprovodu hudebníků. Vpředu kráčela velká skupina našich žen a děvčat v národních krojích, potom muzikanti a za nimi pochodovala skupina Kolumbových rytířů v plné parádě a průvod uzavíral otec biskup Fabbro z Londonu, který pod baldachýnem nesl v monstranci Nejsvětější svátost. Baldachýn nesli čtyři muži z různých částí Kanady a Spojených Států. Vpředu nesli baldachýn pan Vostrez z Hamiltonu a Jaromír Navrátil z Pitt Meadows, B.C.. Vzadu nesli baldachýn pan Miroslav Novotný z Vernonu, B.C, a pan Ludvík Rafaj z Michiganu. Byla to pro nás veliká čest. Před baldachýnem kráčeli náš exilní biskup Petr Esterka a dlouholetý farář osady sv. Antonína Otec Kadlec. Po procesí začala mše svatá.

Hlavním celebrantem byl biskup Fabbro, který též měl slavnostní kázání ve kterém zhodnotil padesátileté trvání farnosti sv. Antonína v Chathamu. Pan biskup též ocenil bezpříkladnou obětavost farníků, bez nichž by farnost nemohla existovat. Bylo to jedinečné prostředí, kde na lavicích venku pod stromy věřící nadšeně zpívali a aktivně se účastnili oběti Nejsvětější. Na tvářích všech poutníků byla vidět velká radost a spokojenost, které si budou odtud odnášet do svých domovů. Byly to zážitky skutečně nezapomenutelné.

Po mši svaté se krajané shromáždili ve velké hale, kde byl připraven slavnostní banket s vynikajícím jídlem. Před obědem naši muzikanti vyhrávali, takže každý měl příležitost si zatančit. Po jídle byl připraven program tanečních skupin v národních krojích. Zvláště pěkné bylo zatančení mazurky a České besedy. Taneční skupiny sklidily velký potlesk a uznání od krajanů, kteří tvrdili, že to byl jeden z nejlepších programů vůbec. Tím skončila hlavní část programu, ale většina účastníků ještě dlouho pokračovala v družném rozhovoru.

Na pouti v Chatamu se setkali tři osmdesátníci.
Z leva do prava: Jaromír Navrátil, Miroslav Novotný a Ludvík Rafaj

Pro mě osobně byla pouť v Chatamu též příležitostí k setkání s některými krajany, s nimiž jsem žil a pracoval před 50 lety. Hodně z nich nás již předešlo na věčnost. Na jejich místo nastupuje mladá generace. Některé z těch mladých jsem poznal, jako děti svých kamarádů, jiní mi museli pomoci, abych věděl, kam je mám zařadit. Nu člověk se za těch 50 let přece jen trochu změnil. Ale já s humorem dodávám, že my 80+ ještě dozráváme a že za tuto dobu jsme nabyli životní zkušenost a díváme se na svět trochu jinak a řekl bych dnes spíše již pod zorným úhlem věčnosti.

Modleme se tedy za to, aby poutě k sv. Antonínovi v Chatamu pokračovaly i nadále, a tak přispěly k udržení národních a náboženských tradic, které tolik obohatily nynější i minulé generace.

Jaromír Navrátil, BC - Kanada

Bránili maličkým přicházet k Němu...

Svědectví z doby totality, které bychom neměli zapomenout

„Knížeti temnot se skutečně podařilo
vyvolat dokonalý zmatek!"

Sv. Lev Veliký

M. H., Praha:

Mé děti se narodily v padesátých letech. Z dopuštění Božího byly postiženy mentální retardací. V době svého vyrůstání byly tak citlivé a zranitelné, tak bezbranné - a přitom musely chodit do školy, která ve jménu „záměrných zítřků" systematicky udusávala tolik vzácných lidských hodnot.

Mé cesty do školy, kam jsem bývala často volána, byly pro mne utrpením. Bylo mi vytýkáno, že za stav svých dětí mohu sama, neboť jim dávám nesprávný světonázorový základ, a tím je dezorientuji. Je to jedině má vina, že z nich vyrůstají méněcenní lidé s redukovanými možnostmi budoucího uplatnění! Vždyť jsem je ani nenaučila mluvit! Návštěvy několika učitelek v našem domově to prý potvrzují: jak může dítě zdravě vyrůstat, když doma vidí kříže a svaté obrázky? Když všichni pravidelně chodíme na nedělní mše? Když malá dcerka zpívá ve ztichlé tramvaji Máti Páně přesvatá...?

Ředitel školy uvedl na schůzi rodičovského sdružení, že o nedělích a svátcích velmi brzy vstává a před kostelem kontroluje, kteří rodiče vodí děti do kostela - a vyvodí z toho vážné důsledky.

Na náboženství jsem tyto děti ovšem nepřihlásila: těžko by dovedly čelit útokům a výsměchu s tím spojeným. Náboženskou výchovu měly doma: přicházel k nám dobrý a obětavý kněz a učil zde celou řadu dětí. Dodnes na to vděčně vzpomínáme.

Byla to velmi těžká doba - ve spojení s potížemi v zaměstnání, zvláštními výdaji, atd. S velikou pomocí Boží a dobrých lidí jsme ji ale přečkali!

Jindřiška Žolnerčíková, Ostrava-Poruba:

Nejstarší dcera Jindřiška chodila na základní školu v Ostravě-Porubě v letech 1955-64. Byly to roky tvrdé totality. Protože chodila do náboženství a nechodila do Pionýra, prožívala ve škole muka posměchu a tyranie. Přišla za mnou jedna učitelka té školy a říkala mi: „Vezměte to děvčátko z té třídy, oni vám je tam umučí." Když náhodou do té třídy vešla, viděla, že Jindřiška má hlavu položenou na lavici a spolužáci, ve třídě jich bylo 36, kolem ní poskakují, prstem na ni narážejí a křičí - „fašista!" Učitelka s uspokojením seděla za stolem a usmívala se.

Během školního roku jsme na řediteli vymohli přeložení do jiné třídy. Tam to bylo trochu lepší, ale každou jedničku si musela tvrdě vydobýt. Třeba v počtech, ve slovní odpovědi jí chyběla čárka, výpočet byl správný, ale dostala dvojku. Přesto šla celou dobu s vyznamenáním. Když se společně fotili, posadili ji na konec lavice, protože neměla pionýrský šátek, aby jim nekazila fotku. Statečně všechno utrpení snášela a do náboženství chodila i v sedmé třídě (to byla poslední třída, kdy bylo náboženství dovoleno pozn. red.).

Mladší Helenka prožívala podobné útrapy. Asi ve čtvrté třídě byl po celý školní rok po vstupu učitelky do třídy první dotaz: „Kdo chodí do náboženství?" Samozřejmě byla ze třídy sama, ale to si paní učitelka nepamatovala, denně se musela ptát. Helenka říkala, že pak už se sama postavila, ještě než se učitelka zeptala. Jistě nebyli rádi, že i ona se učila na samé jedničky. A až do sedmé třídy také ona byla jediná v náboženství.

A nejmladší Toník, ten začínal školu v roce 1968. Začátek byl mírnější, ale po normalizaci zase začalo přituhovat. Také on byl jediný ze třídy v náboženství. Už byl asi v 7. třídě, když k nám přišel tatínek spolužačky a říkal, že přišel Toníka pochválit, jak podle sdělení jeho dcerky Toník statečně hájil víru, když si ho učitelka brala před tabuli a před celou třídou ho zesměšňovala. Na její slova, ať řekne rodičům, ať už ho do toho náboženství nenutí, jí řekl: „Oni mě nenutí, já chci sám!" Když se manžel chystal, že si tam na ně do školy zajde, Toník mu řekl: „Tatínku, já si to s nimi vyřídím sám." Od první třídy denně ministroval. Přesto vystudoval gymnázium, v roce 1988 se dostal do semináře a je knězem.

Vím, že podobných případů prožívalo hodně dětí. Byli to hrdinové víry, mučedníci pro víru, tak je ocenil jeden kněz.

Albína Janoušková, Velké Meziříčí:

Odborný učitel na 2. stupni Cyril Charvát byl poslancem za Lidovou stranu. Co vím, brzy po roce 1948 měl spor s tehdejším ministrem Václavem Kopeckým, napsal nějaký článek proti němu. Také vystoupil proti zavedení jednotné školy.

Byl to dobrý člověk, ryzí křesťan, souzen a odsouzen k trestu smrti. Později mu byl rozsudek změněn na doživotí a nakonec na 25 let. Po 13 letech byl propuštěn na amnestii.

Osobně jsem s ním mnohokrát hovořila. Vrátil se nemocný a záhy zemřel. Dočkal se ještě roku 1968, ale listopadu 1989 už ne. Jeho žena Josefa Charvátová - sestra našeho katechety - byla také učitelkou a také ji okamžitě vyhodili. Tragédie této rodiny tím neskončila a msta soudruhů šla dál. Celá rodina - měli ještě dvě malé dcerky - se musela vystěhovat do Bobrové na okrese Žďár nad Sázavou, do obecního domku, pastoušky. Byla zahmyzená. Nohy postelí musely stát v lavorech s vodou. Děti se bály. Pršelo tam a v zimě padal sníh. Vypravovala mi o tom paní profesorka Žáková-Mezlíková. I moje maminka je v Bobrové navštěvovala, rodiče i finančně pomáhali.

Paní Charvátová a její dcery se vrátily do svého domku až po amnestii. Pani Josefa, nemocná revmatismem, brzy zemřela.

Marie Pikhartová, Polička:

Nejhorší doba pro mě nastala po normalizaci. Učitelům, kteří byli „nábožensky zatíženi," byl dán termín, do kterého se musí s náboženskou otázkou vyrovnat, jinak budou propuštěni. Byli určeni lidé, kteří měli za úkol sledovat daného člověka a podávat zprávy. V listopadu 1978 na mimořádné schůzi s tématem „světonázorová výchova s. Pikhartové" bylo projednáváno

mé soustavné neplnění slibu, kdy podrývám a znehodnocuji práci druhých učitelů, neuplatňuji světonázor ve vyučování a nepůsobím na rodiče, kteří posílají své děti do náboženství. Za vinu mi byla dána špatná výchova v rodině - syn ministroval při bohoslužbách. Závěr vedení školy a výboru KSČ zněl - změna zaměstnání. Rozhodla jsem se pro změnu „dohodou" s podmínkou, že mi bude nabídnuto takové zaměstnání, které by odpovídalo vzdělání a mému zdravotnímu stavu.

Moje nové pracoviště byly Adamovské strojírny - skladnice potravin-jídelny. Při vstupní zdravotní prohlídce mi byl zjištěn nález, nezhoubný nádor, a doporučena operace. Práce ve studeném skladu, nošení břemen a dojíždění v mrazu mě donutilo hledat nové zaměstnání. Nikde mě nechtěli zaměstnat, i když měli nedostatek pracovních sil. Až na zásah sekretariátu KSČ, od něhož přišel příkaz, aby mě školský úřad propustil, mi bylo umožněno zastávat místo prodavačky v cukrárně. Tak jsem pracovala až do r. 1990, kdy jsem byla rehabilitována a ještě dva roky jsem učila.

Zamýšlím-li se nad svým životem, s úžasem pozoruji, jak mě Pán vede. Nikdy jsem nešla sama, na každém pracovišti mi do cesty poslal někoho, kdo mi pomáhal. Víra je pro mne ten nejcennější dar, účast na mši svaté a svátosti posilou na cestě tímto životem. Jako matka jsem usilovala o to, aby i můj syn byl věřícím křesťanem. Dostalo se mi té radosti a nezasloužené cti, že nyní pracuje na vinici Páně.

P. Josef Vlček, Jaroslavice:

Mám u sebe knížku vzpomínek své matky, katolické učitelky Josefy Vlčkové ze Šlapanic u Brna. Má asi 170 stran, končí rokem 1974:

Pán Bůh prý se rád vracívá tam, odkud si již někoho vyvolil. I do naší rodiny se vrátil podruhé, aby si vyvolil za svého služebníka také druhého syna Josefa.

Vynikal zbožností a zvláštním nadáním již od dětství. Přestože měl při maturitě jen výborné, bylo mu řečeno, že nedostane doporučení na žádnou vysokou školu, protože je nábožensky založený. Jedině může být doporučen na teologickou fakultu. Tam se také rád hlásí. Po úspěšné zkoušce je přijat.

A nebe dává své požehnání. Když mluví s churavým strýčkem, praví též: „Každý musí být připraven na svou smrt..." A strýc, který nebyl již několik let u svátostí, se s milostí Boží obrací a chodí denně ke sv. přijímání. I rodiče cítí, že se synové bohoslovci za ně modlí. Obětovali Bohu své děti, Bůh to stonásobně odplatí a vynahradí.

Nejmladší syn Jiří též navštěvuje jedenáctiletku v Brně. Je veselé povahy, ale i přísně zbožný. Modlí se denně za svého nemocného učitele. Bůh vyslyšel jeho prosbu. Učitel, který nebyl již šestnáct let u sv. zpovědi, se obrací a stává se zbožným katolíkem.

Poměry ve škole jsou stále horší. Zuří protináboženský boj. Mamince jako učitelce je vyčítáno, že má děti v náboženství. Buď nebudou navštěvovat hodiny náboženství, nebo nebude vyučovat. Učitelé jsou vyzváni, aby se vypořádali s náboženstvím a k tomu vedli i školní mládež. Maminka přemýšlí: odejít ze školy, nebo zůstat? Jak Pán Bůh dá. Lépe je vytrvat na svém místě, aby někdo jiný nekazil dětské duše. Víru nezradí však nikdy za žádnou cenu. Manžel má malý plat, nepostačí k výživě početné rodiny. Všechno obětují na smír Pánu Bohu a za obrácení hříšníků, zvláště za Boží pomoc synům - budoucím kněžím.

A brzy posílá Pán Bůh na rodiče novou zkoušku. V červnu 1958 jsou oba propuštěni ze svých míst. Otec ze státní banky, matka ze školy. Matka byla vybídnuta, aby vyškrtla děti z náboženství a nechodila do kostela. Ve škole musela mnoho vytrpět. Když se nezřekla víry, bylo jí řečeno: „Vychovala jsi dva syny ke kněžství, nemůžeš vychovávat mládež, nedáváš záruku výchovy podle materialistického světového názoru." Na schůzi se zastávala církve a Svatého otce.

Z čeho bude rodina živa? Chtěli, aby vzali hochy ze studií. Zdá se, že mnozí lidé se rodině vyhýbají. Ale Pán Bůh ji neopouští. Otec je nervově zničen a dlouho hledá místo. Rodina se modlí k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, rodiče konají pobožnost ke svatému Josefu. I on byl živitelem a pečlivým ochráncem Svaté rodiny, kéž se přimlouvá i za nás. Maminka se často modlí slovy sv. Terezie od Ježíška: „V Tvém Srdci svatém chci se, Jezu, skrýt a nechvěji se, Ty jsi silou mou." - I důstojný pán obětuje mši svatou.

Churavá maminka se věnuje plně domácnosti. Věří, že i toto byla vůle Boží, že se bude moci věnovat více svému zdraví, duši a své rodině. Bude dbát o pořádek a dobrou výchovu dětí, bude je vést k výšinám, k Bohu blíž.

Tatínek odchází na rok do Ostravy. Pracuje zde těžce, hází lopatou horkou pěnostrusku. Vše obětuje ke cti a slávě Boží, za své děti a ubohé hříšníky.

Největší trýzeň mu působí nemravné okolí. Tím více poznává potřebu svaté víry a modlitby. Chodí často ke svatému přijímání a modlívá se růženec. Napomíná své spolupracovníky, avšak ti na to nedbají. Kéž působí aspoň dobrým příkladem.

Mamince je navržen částečný invalidní důchod, avšak peníze dlouho nedostává. Chodí prý do kostela. I oběť chudoby rádi přineseme. Však Otec nebeský nás neopustí. Vždyť pečuje o ptactvo nebeské a polní kvítí, proč bychom se měli bát my? Hledejme nejprve království Boží a spravedlnosti jeho, a všechno ostatní bude nám přidáno. A skutečně, rodina netrpí nouzí.

Doma zbývají ještě tři děti: Jirka, Maruška a Januška. Práce do školy mají hodně, avšak i doma pomáhají, protože maminka má bolavou nohu, ale přece si ještě udělají čas, a pokud mohou, jdou ráno na mši sv. a ke sv. přijímání. Vždyť je dnes tolik potřeba milosti Boží!

Svět i škola se snaží všemožným způsobem vyrvat z útlých duší největší poklad - svatou víru. Chce oloupit mládež i o svatou čistotu. To nikdy. Je nutno nastoupit rozhodný boj. Vítězství stojí za to. Ideálem mládeže buď čisté srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Panny Marie. Půjde-li v jejich šlépějích, pak jistě zvítězí. Rudý žár vášně se hasí bílým světlem nadšení, které se čerpá ve svatém přijímání a modlitbě svatého růžence. Ta má kouzelnou moc. Přemáhá svět a ďábla, chrání čistotu těla i duše. Buďme rytíři Mariinými. Ona bude naší vůdkyní, naší královnou, vezme nás pod svůj ochranný plášť.

Z knihy Kamínky III.
vydal arcibiskup Mons. Karel Otčenášek

Cesta kolem světa v obrazech

Kdo by neznal slavný román Jules Verna „Cesta kolem světa za 80 dní" – při jeho četbě se mnoha generacím tajil dech. To, co se kdysi zdálo jako nedostižný sen, stalo se dnes skutečností. Rychlými letadly jsme schopni obletět zeměkouli za pár hodin. Vydejme se nyní na takovou cestu kolem světa s cestovatelkou Květou Gregorovou – Schlosberg z Washingtonu, D.C., která ji podnikla na lodi Qeen Elizabeth – 2 za 109 dní.

Loď Qeen Elizabeth – 2 na plavbě kolem světa

Když společnost Cunard dala loď QE – 2 do provozu v roce 1969, byla to největší loď na světě. Dnes není ani mezi 25 největšími, které brázdí oceány. Přesto však je tato loď dodneška jednou z nejrychlejších. Má největší diesel motory, jaké kdy byly pro loď zkonstruovány. Není tajemstvím, že zpětná rychlost QE – 2 je vyšší než plavební rychlost druhých lodí vpřed. Maximální plavební rychlost QE – 2 je víc než 40 mil za hodinu. Když kritikové a zlí jazykové v prvních letech tvrdili, že QE – 2 nemůže soutěžit s rychlými a lacinými letadly a že brzy půjde do starého železa, netušili, že o 37 let později bude tato loď stále brázdit oceány a najezdí přes 5 milionů námořních mil, tedy více než kterákoli jiná loď.

Loď Qeen Elizabeth – 2 na rozdíl od moderních výletních lodí, které se spíš podobají plovoucím hotelům s nepřehledným mraveništěm lidí, má vzhled klasické lodě s dlouhou přídí a obvyklými palubami. Na cestu kolem světa, na kterou se společně vydáme, vyplula z New Yorku 2.ledna. První zastávka byla ve Fort Lauderdale, potom Curacar, přes Panamský průplav a Fuerte Amador v Panamě, Acapulcoi v Mexiku, Los Angeles, Honolulu, Pago, Fiji, Noumea a nakonec Auckland, Touranga a Wellington – všechny místa na Novém Zélandu, až loď QE – 2 zakotvila 15.února v Sydney, po plavbě 14.737 námořních mil (t.j. přibližně 17.000 mil nebo 27.200 km).

Všechny zastávky v jednotlivých přístavech byly pěkné a velmi zajímavé. Současně se však pasažéři opět těšili na další plavbu lodí po moři ve společnosti nových přátel a na

Květa Gregorová-Schlosberg z Washingtovu D.C. (vpravo) s manžely Odette a Claude Verhoest z Brugge, Belgie v luxusní restuaraci QE-2

elegantní večery, kde vládla trochu „britská atmosféra". Při formálních večerech se dámy představily v dlouhých toaletách a muži ve smokingu. Při neformálních večírcích už to tak nažehlené nebylo. Mužům stačil jen sportovní oblek s kravatou, ale vždy hrál výborný orchestr.

Loď QE – 2 měla a dodnes má jen dvě třídy. Turistickou a první třídu. Při plavbě však ani nepoznáte, kdo cestuje první třídou a kdo turistickou, rozdíl je snad jen v tom, do které restaurace kdo chodí na snídaně, obědy a večeře. Loď QE – 2 má pět restaurací. Podle kategorie kajut jste zařazeni do jedné z nich na celou dobu plavby. Jídlo ve všech restauracích je na jedničku, snad jen v té nejlepší restauraci můžete mít ruský sevruga kaviár nebo chateanbriand připravený přímo u vašeho stolu, ale jinak se jí ve všech restauracích tak dobře, že všichni během plavby přiberou na váze. Proto se někteří snaží přebytečná kila shodit běháním po palubě nebo plaváním v bazénu.

Každý z nás by si jistě přál alespoň jednou v životě podniknout cestu kolem světa. Né každý má však takové štěstí. Někomu brání nedostatečné zdraví nebo pokročilý věk, jiný nemá peníze nebo tolik času na cestování, a tak se vydejme na cestu kolem světa prostřednictvím fotografií a nebude nás to nic stát a můžeme při tom sedět doma v teple.

Cesta přes Panamský průplav

Kouzelné Acapulco v Mexiku

Průvod ozdobených slonů indických na ostrově Srí Lanka

Květa Gregorová s domorodými černoškami v Columbii v Jižní Americe

Dubai u Perského zálivu ve Spojených Arabských Emirátech

Hlavní město Austrálie Sydney

Pyramidy v Gíze u Káhiry v Egyptě

Budhova socha v Hong Kongu v Číně

Naše cestovatelka se s námi loučí v Lisabonu v Portugalsku

Z archívu Květy Gregorové-Schlosberg vybra
a pro Hlasy národa připravil Lubomír Hromádka

Modlitba - Největší umění

Chcete, aby se váš život skutečně změnil k lepšímu? Hledáte dokonalejší rozvoj vaší osobnosti? Chcete získat nové milosti? Chcete mít stálý zdroj neotřesitelné síly? - Tak se naučte umění modlitby.

Je mnoho lidí, kteří by chtěli vědět něco víc o modlitbě. Zde je jen několik myšlenek. - Modlitba je neodmyslitelná pro horlivé následování Krista, protože je to jediný prostředek vědomého kontaktu s ním. Bez modlitby neexistuje duchovní růst. Bez modlitby je těžké být dobrým člověkem, tím méně dobrým přítelem Boha. Dr.Aleis Carrel ve své knize Man the Unknown o modlitbě píše: „Jestliže se modlitba pro vás stane samozřejmostí, váš život se skutečně změní. V modlitbě se roznítí plamen a člověk vidí sebe sama. Objevuje svoji sobeckost, chamtivost a hrubost. Vytváří smysl morální povinnosti a rozumné pokory. Tak začíná cesta duše směrem k milosti."

Nejdokonalejší modlitbou je liturgie, protože je to posvátná bohoslužba Krista a údů Jeho Mystického Těla - Církve. Když s úctou slavíme Eucharistickou Oběť, je to modlitba největšího formátu. Avšak i nejkrásnější bohoslužba se může stát bezduchým obřadem, pokud nenajdeme vnitřní spojení s Kristem. Bolestné umučení Ježíše Krista mělo vykupitelskou moc jedině pro jeho odevzdání se do vůle jeho Otce. Tak i my musíme být vnitřně spojeni s Bohem.

Podívejme se nyní trochu blíže na naši osobní modlitbu a zbožné rozjímaní, které má vést k vnitřnímu spojení se Srdcem Spasitele. Bez tohoto spojení ve víře a lásce, jsou všechny naše vnější zbožné úkony bezcenné. Modlitba je umění jako žádné jiné. Umění malovat, řezbařit, projektovat atd. nemusí vždy odrážet to, jaký člověk ve skutečnosti je. V modlitbě je tomu ale jinak. Jaký člověk je, tak se modlí. A naopak, když člověk odchází od modlitby, od setkání s Bohem, je jako jiná osoba. Skutečná modlitba vždy člověka proměňuje.

Co je prvním krokem k úspěšnému životu modlitby? Je to vytvoření základního přesvědčení, že Bůh je Nejvyšší Pán, že je naše Absolutní Dobro se vším co s tím souvisí. Nikdy nedokážeme hledat Boha s neochvějnou vytrvalostí, pokud nebudeme skutečně věřit, že on je náš Nejvyšší Cíl. Modlitbu můžeme nazvat intenzivním hledáním Boha. Náš úspěch v tomto duchovním umění přirozeně závisí z větší části na naší navyklé orientaci směrem k Bohu. Musíme si zvolit Boha jako první v pořadí všech ostatních hodnot. Naše duše nemůže být „rozpolcenou osobností," že bychom polovinu dali Bohu a druhou polovinu věnovali tomu, co brání Jeho lásce. I když začátky budou slabší, nenechejme se odradit. Budeme-li vytrvalí brzy dosáhneme pokroku.

Modlitba není pro slabochy, zběhy a lidi sentimentální. Je samozřejmě pro všechny, kdo potřebují Boha. To znamená prakticky pro každého. Ale skutečné umění modlitby je převážně jen pro ty, kdo chtějí být vyspělí a duchovně dorostlí. To není pro slabochy,ale pro ty, kteří se chtějí denně setkávat s těmi největšími realitami - Bohem a Jeho Všemohoucí Vůlí. To jde také daleko za pouhou sentimentalitu, protože modlitba obrací směrem k Bohu nejcennější síly člověka - jeho vědomí, rozum a vůli. Je to vpravdě skutečná cesta života!

Jak přivítat Krista do svého srdce

Při hledaní Křesťanské dokonalosti je jeden prostředek, který je nejefektivnější pro dosažení tohoto cíle. Je to Eucharistie, jejíž zvláštní milost je spojení s Kristem skrze lásku. Řekněme hned na úvod, že Nejsvětější svátost působí mnohem víc, než jenom symbolické spojení duše s Kristem, jde o spojení skutečné. Náš Nejsvětější Pán si nehrál se slovy, když slíbil: „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, zůstává ve mně a Já v něm."(Jan 6,57). Je to ohromná a téměř neuvěřitelná věc - v Eucharistii se skutečně fyzicky spojuje naše tělo s Tělem Kristovým a stejně tak v Nejsvětější Svátosti dochází ke spojení naší duše s Kristovou duší a také jeho Božstvím - tudíž se spojujeme se Všemohoucím Bohem. Zvláštní milost tohoto Eucharistického Pokrmu spočívá v tom, že nás spojuje a pozvolna transformuje do Krista. Můžeme potom říci se sv. Pavlem: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus." (Gal 2,20) Jistě by mohly být o účincích Eucharistie napsány celé knihy, ale toto je ten hlavní, který zahrnuje všechny ostatní.

Teologové nám připomínají,že v řádu milosti je to uspořádáno tak, že všechny svátosti nás vedou ke spojení s Kristem. Trvalé spojení s Bohem je posledním cílem našeho života. Plné spojení s Kristem se však uskutečňuje v Nejsvětější svátosti již nyní. Proto by tato svátost měla být středem našeho života. V eucharistii však není Ježíš pouze přítomen, ale eucharistie je také stálou Kristovou obětí, kde své utrpení znovu a znovu nabízí Otci za spásu světa.

Eucharistie je úžasný dar, kterému bychom se měli otevřít, jak nejlépe dovedeme. V Eucharistii k nám náš Pán přichází v úplném sebeodevzdání. Jako náš Stvořitel nás přichází obnovit.Jako náš Vykupitel nás přichází spasit. Jako Boží Láska k nám přichází, aby nám dal svoji moc, milosrdenství a lásku k našemu použití. On touží po tom, aby byl naším životem, naší cestou, naším druhým já. Měli bychom se k Němu přiblížit stejným způsobem - úplným sebeodevzdáním.

Naše víra by nás měla poučit o tom, co tato svátost obsahuje. Naše důvěra v moc této svátosti by měla být neomezená. V pokoře bychom si měli uvědomit, jak velice tuto svátost potřebujeme. S důvěrou bychom měli prosit, aby láska Kristova pronikla celý náš život.

Okamžik svatého přijímání je chvíle, kdy Nebeský Otec posílá Svého Syna na zvláštní misi do naší duše. Je to čas, kdy můžeme klidně rozmlouvat se svým Bohem. Je to čas kdy On nás štědře zahrnuje svými milostmi. Kdo promarní tuto chvíli, ztrácí úžasné milosti. Pamatujme na to, že v každém svatém přijímání dostáváme ještě mnohem víc, než si vůbec dovedeme představit.

Tak jako jediná mše svatá může přinést dokonalé zadostiučinění za všechny naše hříchy vůči Bohu, tak také jediné vroucí svaté přijímání může napravit škodu, kterou nám způsobily naše hříchy. Ve skutečnosti může udělat ještě daleko víc... mnozí světci říkají, že jedno svaté přijímání může z člověka udělat světce!

Z myšlenek Fr. Kiliána McGowana
vybral a přeložil František Klaban, Kanada

MLADÝM

Bůh očima osmiletého chlapce

Jedna z Božích prací je tvořit lidi. Stvoří je, aby nahradil ty, kteří umírají, takže bude dost lidí pracujících na pozemských věcech. Bůh nedělá dospělé lidi, jenom děti. Myslím proto, že jsou menší a snadněji je stvoří. Tak nepotřebuje trávit svůj drahocenný čas tím, že je bude učit mluvit a chodit. To přenechává matkám a otcům.

Druhá nejdůležitější práce Boha je poslouchat modlitby. Je jich hrozně moc, protože někteří lidé, jako kazatelé a jiní se modlí pravidelně před spaním. Z toho důvodu Bůh nemá čas poslouchat rádio nebo televizi. Protože On slyší všechno, tak mu musí znít v uších, ledaže by vymyslel jak to zastavit.

Bůh vidí všechno, slyší všechno a je všudypřítomný což Ho velice zaměstnává. Tak byste neměli mařit Jeho čas a proti vůli svých rodičů prosit za něco, o čem oni prohlásili, že to nemůžete mít.

Ateisté jsou lidé, kteří nevěří v Boha. Nemyslím, že zde jsou nějací v Chula Vista. Alespoň žádní nechodí do našeho kostela.

Ježíš je Boží Syn. On byl zvyklý těžce pracovat, jako chodit po vodě, dělat zázraky a snažil se učit lidi, kteří nechtěli o Bohu ani slyšet. Nakonec byli unaveni Jeho kázáním a ukřižovali Ho. On ale byl dobrý a laskavý, jako Jeho Otec a řekl svému Otci, že oni nevědí co činí, tak aby jim odpustil a Bůh řekl O.K.

Jeho Otec (Bůh) ocenil všechno co On udělal a všechnu těžkou práci na zemi a řekl mu, že už nikdy víc nemusí jít na zem. Může zůstat v nebi. Tak On učinil. Nyní pomáhá svému Otci naslouchat modlitbám a řídit věci, které jsou důležité pro Boha, aby je řešil, a které On může vyřešit sám, jako sekretář, aby se Bůh nezdržoval, a měl jenom to důležitější.

Můžete prosit kdykoliv chcete a oni vám určitě pomohou, protože oni to mají zařízeno, že jeden z nich má stale službu.

Vždy byste měli jít v neděli do kostela, protože to Boha potěší a pokud někomu chcete udělat radost, je to Bůh!

Nevynechejte kostel kvůli něčemu, co myslíte, že je víc zábavné jako třeba jít na pláž. To by bylo špatné. Kromě toho slunce stejně nebude na pláž svítit dřív než v poledne.

Jestliže nevěříte v Boha, jako ateisté, budete velice opuštěni, protože vaši rodiče nemohou jít všade s vámi jako například na tábor, ale Bůh může. Je dobré vědět že On je u vás, když máte strach, když je tma, anebo když neumíte plavat a starší děti vás hodí do hluboké vody.

A nakonec byste neměli pořád myslet jen na to, co by Bůh měl pro vás udělat tady na zemi. Já vím, že On mě sem poslal, ale může mě vzít zpět, kdykoliv se Mu zlíbí.

A tohle všechno, proč já věřím v Boha.

Napsal osmiletý chlapec jménem Danny Dutton, který žije v Chula Vista v Kalifornii, jako svůj domácí úkol ve třetí třídě, aby „vysvětlil Boha".

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

České národní obrození (3)

Vlastenecké bály

„I dějí se v mnohém ohledu chvalné pokroky, v mnohém ohledu činí se pro svatou naši věc velmi mnoho, ale společenský život náš posud jako zanedbaný, opuštěný churavec postonává, a nikdo se nenabízí, kdo by jej povzkřísil a na nohy mu pomohl. Čili je to věc nepatrná, že na ni škoda času a síly mařiti? My ale pravíme, že bez ní nelze na úplné oživení, obohacení a uvedení jazyka ani pomysliti." Napsal J.K.Tyl v Květech roku 1840.

Právě v roce 1840 se konal v Praze první veřejný český ples, kterého se zúčastnili všichni, kteří v naší vlasti něco znamenali. Duši společenského života byl Tyl, v přípravném výboru vlasteneckého plesu byl Nebeský, Sabina, Pichl. Jaká to byla sláva, ten první český ples, jaké národní veselí. Lístky jídelní nezůstaly na stolech, hosté si je brali na památku a sklepníci je pak ze spekulace prodávali po desetníku. Vždyť všechny tiskopisy k českému bálu byly pouze české. Česky byly psané vstupenky, český byl i taneční pořádek. V sále konviktském, okolo půlnoci byla Sabinova báseň „Vlastenkám" v několika stech výtiscích mezi obecenstvo s galerií rozhozena. A po prvním českém bále následoval druhý, tenkrát v sále žofínském, který navštívilo 3 500 vlastenců.

J.K. Tyl o prvním českém bále napsal do Květů: „Národními barvami ozdobený sál Konviktský skvostně se osvítil a nežli devátá hodina odbila, hemžily se pod klenutím jeho řady spanilomyslných dam a slečen, procházeli se délkou jeho vysocí ouředníci, vojenští důstojníci, profesoři, ctihodní veteránové literatury naší i mladší stoupenci jejich, jakož i vážení měšťané s ušlechtilými dceruškami. A jeden cit, jedna myšlenka opanovala bezděky mysl i srdce jejich! Hovor český, hovor nenucený, upřímný rozléhal se na všech koncích a rozkoš byla poslechnouti spanilé tanečnice, jak bez upomínky, bez pobízení, ale také bez ostýchavosti k jazyku mateřskému se přihlašovaly, ano i některého zapomnělce sami káraly!"

České vstupenky, český taneční pořádek, české jídelní lístky a především česká konverzace na veřejném plese v Praze, to bylo něco nového a nevídaného. Český jazyk se přiřazoval jako rovnocenný partner k němčině a francouzštině, dosud výhradním jazykům společenské konverzace vyšších vrstev u nás. Na plese vlastenecké nadšení dostoupilo vrcholu, když hudba začala hrát české národní písně. Český ples se plně vyrovnal společenským podnikům pořádaným do té doby v Praze německou aristokracií.

Stejně úspěšný byl i druhý český ples konaný v roce 1841 na Žofíně. Dvacet českých básníků připravilo na jeho počest sbírku lyrických básní „Pomněnky", která byla opět rozdávána hostům. Ples navštívili i šlechtici, přišel i nejvyšší zemský úředník purkrabí hrabě Chotek. České plesy i v dalších letech byly velmi úspěšné.

Vzpomeňme na ples v roce 1843. I na tomto slavnostním bálu byla hostům věnována sbírka básní pod názvem „Pomněnky na rok 1843." Celkem to bylo 18 básniček od paní a dívek českých, např. básnička „Sestrám" od F.B. Svobodové, „Česká země" od Marie Čacké, „Sen" od Marie Pospíšilové, „Blaho života" od Vlastimily Růžičkové, „Ze zimy k jaru" od Bohuslavy Rajské, „Jablíčka" od M.D. Rettigové. Připomeňme si jeden z veršů Marie Čacké:

„Naše česká země milá
není-li to ráj?
Já bych pro ni nezměnila
žádný světa kraj."

Knížečku básní sepsaly ženy, napsaly upřímně co tísnilo jejich duši, co se dotýkalo jejich srdcí a co cítily ve svém nitru. Odezva jejích citů u mužů byla velkolepá. Básník Václav Bolemír Nebeský své nadšení vyjádřil následovně: „Vy ženy jste vodivé hvězdy na životních cestách mužů. Kam vy se hnete, tam i my věrně spěcháme a mnoho slibného, co dřímá ještě v kolébce, vámi roste, buji, vytrvává. Ba, vy ženy jste hvězdy naše..." Taková byla pocta vyslovená ženám a českým básnířkám. Pak Josef Kajetán Tyl přednášel s vervou Rubešovy básně. Všichni naslouchali a pak se zase ozvala hudba, tanec pokračoval a tanečník po tanečníku vepisovali svá jména do knížek „Pomněnek" krásných paní a dívek, neboť na zadní stránce „Pomněnek" byl vytištěn taneční pořádek.

Příklad Prahy zapůsobil i na jiná města v naší zemi. České bály byly uspořádány v Mladé Boleslavi, Kutné Hoře, Domažlicích, Čáslavi, Jindřichově Hradci, Kouřimi, Benešově, Jičíně, Slaném, Roudnici, Turnově, Plzni, atd. Postupně ovšem jejich buditelský ráz zmizel, český jazyk na tanečním pořádku, na jídelním lístku, ve společenské konverzaci na bále se stal samozřejmostí.

V tanečním pořádku se vedle populárního valčíku objevovala polka i mazurka, dále se tančil menuet, čtverylka, polonéza atd. Na českých bálech se tancovaly i lidové tance jako rejdovák, rejdovačka, sousedská, strašák, břitva a jiné. Plesové šaty dam a dívek byly bohatě zdobené. Nepostradatelný byl vějíř, který mnohdy vyzdobili umělci zvučných jmen. Náměty byly různé. Např. na vějíři zhotoveném u příležitosti studentského bálu z roku 1849 byl vypsán taneční pořádek a v jednotlivých polích byly vymalovány školní uniformy různých fakult. Romantické byly vějíře s paletou květů, anebo s obrázkem krajiny, či zobrazující nějaký příběh.

České besedy

Národně buditelsky působily významně i české besedy, vzešlé z iniciativy J.K. Tyla. České besedy byly de facto vlastenecké akademie, na nichž se recitovalo a zpívalo. První české besedy byly pořádány v Praze v roce 1841. Přednes vlasteneckých písní a vtipné české deklamovánky, jejichž prvním mistrem v té době byl František Jaromír Rubeš, se setkávaly s velikým úspěchem u českého obecenstva. Skromné prostředky, kterých užívala česká vlastenecká agitace, přinášely bohaté výsledky.

Příznačným rysem vlasteneckých zábav byla jejich veselost. Radost, humor a optimistická důvěra v budoucnost se zrcadlila i v uměleckých projevech, v té době se zrodil i první český humoristický časopis.

Pro besedy byly vydávány sborníčky vhodné poezie. Různé besední kroužky se scházely za účelem „obveselování a zvelebování naší mateřské řeči" v mnoha hostincích v Praze i na venkově. K besedám ve vlastních čítárnách se scházeli studenti. Roku 1846 bylo po dlouhém úsilí povoleno i otevření reprezentačního střediska českého národního života Měšťanské besedy v Praze. Její heslo bylo „Rovnost a svornost" a měla se stát „ohniskem všelikého vzdělání průmyslového, hospodářského, estetického i vědeckého: konverzace s jednotlivci vynikají-

cími v jednotlivých odvětvích nauk, pak dobře zřízené čítárna časopisů i knih nemine se jistě dobrého účelu, totiž: rozšíření inteligence a skrze ni zlepšení stavu."

Nesmíme zapomenout i na výchovný účel,společných výletů vlastenců na historicky zajímavá místa naší vlasti. Některých těchto výletů se zúčastnila např. i Božena Němcová. Tam se blíže seznámila s básníkem V.B. Nebeským. České bály, české besedy, vlastenecké kroužky, rozhovory s českými básníky a literáty, vlastenecké nadšení českých básniřek, celá společenská atmosféra silně zapůsobila na citlivou Boženu Němcovou. Silný cit k české zemi zakotvil natrvalo v jejím srdci, láska vkročila do Boženina života. Hluboký cit naplnil Boženino nitro, aby pak v bolesti i s nadějí vytryskl z Boženina srdce. Pod vlivem Nebeského Božena napsala svoji první báseň:

„Ženy české, matky české
slib si dejme a v něm stůjme
pro blaho své drahé vlasti
všechny síly obětujme.
Dítě - a to jméno sladké
ženě nebem daný dar
Matky! Nejdražšího co máme
dejme vlasti v její zdar.
Prvním slovem lichotivým
prvním sladkým celováním
český zvuk jim v duši vlejme
s vřelým vlasti milováním."

Báseň byla vytištěna v Květech pod názvem „Ženám českým." Pod ní byla podepsána Božena Němcová. Mladá, ušlechtilá a půvabná žena právě začínala svoji spisovatelskou pouť. Poesie ji již ponese s sebou, povznese její duši, ubrání její život před všedností a plytkostí. Krásná Božena Němcová šla vstříc svému osudu.

České divadlo

Zvláště účinným nástrojem vlasteneckého uvědomování českých lidových vrstev se stalo české divadlo. Průkopníci českého vlasteneckého divadelnictví si byli vědomi vysokého výchovného a národního poslání dobrého divadla. Vlastenci považovali divadlo za zvlášť důležitou složku kultury a stálou scénu přímo za symbol kulturní vyspělosti národa a důkaz jeho existence. Základy k českému divadelnictví byly položeny v osmdesátých letech 18. století v Praze. Dne 7.června 1781 hrabě František Antonín Nostic-Rieneck položil základní kámen ke stavbě velkého divadla na prostranství vedle starobylého Karolina v Praze. Průčelí divadelní budovy zdobil programový nápis „PATRIAE ET MUSIS" - Vlasti a múzám. Dne 21.dubna 1783 bylo divadlo slavnostně otevřeno premiérou Lessingovy hry „Emilie Galotti." Dne 20.ledna 1785 byla v Nosticově divadle uvedena veselohra Gottlieba Stephanio „Odběhlec z lásky synovské" a to v českém překladu z německého originálu. Česká hra v Nosticově divadle v Praze vyvolala nesmírný zájem mezi vlastenci a českým obyvatelstvem Prahy. Tato veselohra uvedená v českém jazyce vyvolala pocity radosti a nadšení u českých vlastenců, stala se oslavou českého jazyka. Na svátek Jana Nepomuckého v pondělí dne 16.května 1785 se hrál „Štěpán Fedinger aneb Sedlská vojna," jejíž překlad vytvořil podle německé předlohy Weidmannovy sám Václav Thám... Václav Thám se zapsal trvale do dějin českého obrozeneckého divadla a do povědomí široké naší veřejnosti zásluhou Jiráskova „F.L.Věka." Existence českého divadla se stala pro české obyvatelstvo nezbytností. V úterý dne 10.ledna 1786 se mohli milovníci vlasteneckého divadla znovu potěšit českým jevištním projevem a to navíc mimořádně zajímavým a podnětným. Byla to česká dramatická hra „Břetislav a Jitka" od Václava Thána. Nebylo náhodou, že autor sáhl po historickém námětu z národních dějin. Vlastenecká historická tematika mohla zvlášť vhodně a účinně povzbuzovat národní hrdost, vlastenecky probouzet český lid. Dne 8.února 1786 byla povolena ve Stavovském divadle ještě repríza této hry. V té době čeští herci založili vlastní hereckou společnost, avšak jejich žádost o povolení existence této vlastní herecké společnosti byla z Vídně zamítnuta. Čeští herci se ocitli v zoufalé situaci.

Za vypůjčené peníze se vydala malá skupina českých herců jako delegace do Vídně, aby si vyřídila kladné vyřízení své žádosti přímo u panovníka osobně. Ve Vídni delegace českých herců získala vlivného přímluvce v českém vlastenci Zlobickém, učiteli češtiny na tereziánské vojenské akademii a úředníka dvorské kanceláře. Ten se přimluvil u hraběte Kolovrata, prezidenta dvorské kanceláře, aby doporučil císaři kladné vyřízení žádosti pražských herců. Protekce měla úspěch. Dne 6.dubna 1786 bylo vydáno císařské rozhodnutí, v němž se povolovalo pražským hercům předvádět v českých městech pravidelně české hry, německé operety, dohry a balety.

Nová herecká společnost se rozhodla si vybudovat vlastní divadelní budovu. Budova stálé české divadelní scény měla být co nejskromnější vzhledem k nedostatku finančních prostředků, zároveň však tato budova měla být umístěna na živém místě. Takové místo se podařilo získat na Koňském trhu, dnešním Václavském náměstí v centru Prahy.

Zahájení divadelní činnosti v Boudě se stalo pro české vlastence skutečným svátkem. Ke slavnostní premiéře dne 8.července 1786 byla vybrána Ifflandova „Vděčnost a láska k vlasti." Kus měl být projevem vděčnosti českých herců císaři Josefu II. za to, že jim dovolil rozvinout divadelní činnost. Popularita českého divadla se ještě zvýšila, když v září 1786 je navštívil sám Josef II. se svým doprovodem. Pro císaře se dávala oblíbená veselohra se zpěvy od Schikanedra „Die Lyranten," kterou přeložil do češtiny a upravil Václav Thám s názvem „Loutníci aneb Veselá bída." Císař se dobře bavil, smál se, zpěvohra se mu velmi líbila. Představení byl přítomen také Laudon, se kterým císař vesele konverzoval. Císař se výborně bavil po celý průběh představení a se zájmem sledoval veselohru až do konce.

Až 35 českých představení v roce hrálo Stavovské divadlo po roce 1824. Česká představení také uvádělo divadlo v Kajetánském domě na Malé Straně pod uměleckým vedením J.K. Tyla. Divadlo odehrálo v letech 1834 - 1838 asi 25 představení. Mezi zdejšími herci působili i Mácha a Sabina. Začínal zde také Josef Jiří Kolár (1812-1896), pozdější významný herec a režisér Stavovského divadla a umělecký šéf Prozatímního a Národního divadla ve druhé polovině 19.století. Po roce 1830 českých divadel přibývalo, hrálo se na několika pražských scénách. Profesionální české soubory mělo i Brno a Olomouc.

Obecenstvo se stále dožadovalo veseloher a frašek, k nimž patřila i „Fidlovačka aneb žádný hněv a žádná rvačka" z roku 1834, hra se zpěvy, kterou napsal J.K.Tyl a hudbu složil F. Škroup. Hra kritizovala poněmčení měšťanstva a ukazovala přednosti vlasteneckého českého smýšlení. Ve Fidlovačce poprvé zazněla píseň „Kde domov můj," která se stala národní a v roce 1918 naší státní hymnou.

Po roce 1830 velkého rozvoje dosáhlo i české ochotnické divadlo. U obecenstva populární se stalo loutkové divadlo. Oblíbená byla hra „Oldřich a Božena" a rytířské a loupežnické příběhy. V řadě loutkových her účinkovaly oblíbené figurky Kašpárek a sedlák Škrhola. Od třicátých let 19.století loutkářů v českých zemích rychle přibývalo. Historie českého divadla je tak bohatá a zajímavá, že by jí mohl být věnován samostatný článek v některém z příštích čísel měsíčníku „Hlasy národa."

Věnováno památce mé matky,
vlastenky srdcem i skutky.

Alena Kulheimová, Česká republika

Reflect on the Power of Love in All Its Forms

Have you ever had a moment when you were at your wit's end? You know, when you face a difficult situation or problem and you just don't know what to do?

A teacher was teaching the new math to her students who were working hard, but she could tell they just couldn't understand the new concepts. They were growing more frustrated and edgy with each passing class.

One day she departed from her lesson plan and instructed each student to list the name of each person in the class on a sheet of paper and then write something nice about each one. They used the whole period.

The teacher took the papers and compiled a list for each student of what others in the class liked about them. The atmosphere changed; "I never knew I meant anything to anyone." The students were happy about themselves and one another again. They continued with their math and no one ever said anything about those papers again.

Many years later at a class reunion, one former student opened his wallet and took out two worn pieces of paper, taped and folded many times. Others had them on the dresser or in an album. They all saved them.

Who would have thought that what a teacher did out of desperation, would have such a lasting effect?

You never know how something you or I do, might affect someone else. What is odd is that we might not even think that what we did was all that important, but to another person it made a world of difference.

Jesus taught that the kingdom of God is like that. He both washed, and talked about, washing feet.

Some people find it easy to wash other people's feet... others find it hard.

Some find it .easy to let others wash their feet ... others find it hard. Peter was one who found it hard. He was, you might say, self-sufficient. He could do things on his own. You know the type; "Can I help you?" "No, no, I can do it by myself. Thank you anyhow."

There are a lot of people like that, independent and self-sufficient, who close the door to friendship, to having their feet washed, to anything.

They rely on themselves for everything; no one else will. "Thanks, but no thanks."

There are those who seem to love letting others do for them - cooking meals, washing clothes for them, waiting on them.

Jesus seems to want to upset both lifestyles by telling those who want to do everything for themselves to let others do some things for them. And for those who like being waited on, hand and foot, Jesus is saying to them, "get up and do something for others."

The way he did this was to show it himself, by washing feet, a very common part of the body. Whatever you do to help someone else is worthwhile, nothing is too common. Jesus wants us to do for each other - and to accept from each other - without payment.

No, it is not easy for anyone, but, then, if you don't, you will find yourself with no share in the kingdom. This is hot a threat, but a call, to cross over to love like Jesus.

My Daddy Can Do Anything

Here are some interesting reflections of a son, looking at his father from different ages:

Age 4: My daddy can do anything.

Age 7: My dad knows a lot; a whole lot.

Age 8: My father doesn't know quite everything.

Age 12: Oh, well, naturally father doesn't know that, either.

Age 14: Father? Hopelessly old-fashioned!

Age 21: Oh, that man is out of date, what did you expect?

Age 25: He knows a little bit about it, but not much!

Age 30: Maybe we ought to find out what Dad thinks.

Age 35: Wait, let's get Dad's assessment before we do anything.

Age 50: I wonder what Dad would have thought about that. He was pretty smart

Age 60: My Dad knew absolutely everything.

Age 65: I'd give anything if Dad were here so I could talk this over with him. I really miss him.

Tell him face to face or from your heart, "I love you."

He needs to hear the words and you need to say them.

Blessing....

Fr. John Slampak
The Observer, June 15, 2007

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

E pluribus unum

Among the 12 patriotic nonreligious holidays commemorated annually in the United States, The Independence Day, observed on the 4th of July, is undoubtedly the most revered by all Americans. The Fourth of July marks the brave act of the 13 original British colonies to secede from the tyrannical rule of King George III of Great Britain (himself of German birth) and to establish a free and democratic republic. The gravity of this undertaking by the 56 signatories of this document, called the Declaration of Independence, is best illustrated by two crucial remarks uttered immediately before the "Founding Fathers" signed this revolutionary statement. John Hancock, the congressional delegate from the state of Massachusetts urged unanimity among the representatives of the 13 colonies gathered in Philadelphia by his serious remark: "There must be no pulling different ways. We must hang together." The inimitable Benjamin Franklin responded with a witty, perhaps even a slightly facetious repartee: "We must indeed all hang together, or most assuredly we shall all hang separately."

What led to the ultimate break – away of the American colonies from England? There were numerous economic and political events as well as military skirmishes and bloody battles taking place during the Revolutionary War which had begun with the Boston Massacre on March 5, 1770 and ended with the ratification of the Treaty of Paris on April 15, 1783.

On June 7, 1776 Richard Henry Lee a delegate to the Continental Congress from Virginia read a resolution previously passed by the Virginia Convention, "that the United Colonies are, and of right ought to be, free and independent States, that they are absolved from all allegiance to the British Crown, and that all political connection between them and the State of Great Britain is, and ought to be, totally dissolved."

On June 11, 1776, consideration of Lee's resolution was postponed. Thomas Jefferson, John Adams, Benjamin Franklin, Roger Sherman, and Robert Livingston, known collectively as the Committee of Five, were appointed to draft a statement incorporating the resolution in presenting the colonies' case for independence.

Thomas Jefferson was initially reluctant to assume the position of author of the Declaration, believing that fellow committee member John Adams was better qualified. But Adams convinced him otherwise, saying, "Reason first: You are a Virginian and Virginia ought to appear at the head of this business. Reason second: I am obnoxious, suspected and unpopular; you are very much otherwise. Reason third: You can write 10 times better than I can."

Franklin, Adams, and Jefferson drafting the Declaration of Independence

Jefferson was also concerned about the state of health of his wife, but after his initial hesitation he retired to his private quarters, writing on a portable desk of his own invention and in a relatively short time presented his draft to the committee. The Committee of Five recommended some changes and forwarded it to Congress for debate. The delegates demanded a few more changes which Jefferson found "deplorable". On the evening of July 4, the Declaration of Independence was finally adopted. The wording of the declaration is a rhetorical masterpiece, earning Thomas Jefferson enduring reputation for eloquently presenting legitimate demands for the founding of true democracy.

A few parenthetical comments: John Adams, Benjamin Franklin and Thomas Jefferson, brilliant triumvirate of American patriots also suggested that the Latin motto "E pluribus unum" (out of many "one") be accepted for the newborn republic. It refers to the creation of one nation, the United States, out of 13 original colonies. Since 1782 the Great Seal of the US contains this motto which symbolizes the sovereignty of the United States. The federal law also requires that this motto appear on one side of every US coin that is minted in the United States.

Finally, by a curious quirk of destiny, 3 US Presidents died on the 4th of July: John Adams and Thomas Jefferson in 1826 and James Monroe in 1831.

"We hold these truths to be self-evident, that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness. - That to secure these rights, Governments are instituted among Men, deriving their just powers from the consent of the governed, - That whenever any Form of Government becomes destructive of these ends, it is the Right of the People to alter or to abolish it, and to institute a new Government, laying its foundation on such principles and organizing its powers in such form, as to them shall seem most likely to effect their Safety and Happiness. Prudence, indeed, will dictate that Governments long established should not be changed for light and transient causes; and accordingly all experience hath shewn, that mankind are more disposed to suffer, while evils are sufferable, than to right themselves by abolishing the forms to which they are accustomed. But when a long train of abuses and usurpations, pursuing invariably the same Object evinces a design to reduce them under absolute Despotism, it is their right, it is their duty, to throw off such Government, and to provide new Guards for their future security. - Such has been the patient sufferance of these Colonies; and such is now the necessity which constrains them to alter their former Systems of Government. The history of the present King of Great Britain is a history of repeated injuries and usurpations, all having in direct object the establishment of an absolute Tyranny over these States. To prove this, let Facts be submitted to a candid world."

"We, therefore, the Representatives of the uni-ted States of America, in General Congress, Assembled, appealing to the Supreme Judge of the world for the rectitude of our intentions, do, in the Name, and by Authority of the good People of these Colonies, solemnly publish and declare, That these United Colonies are, and of Right ought to be Free and Independent States; that they are Absolved from all Allegiance to the British Crown, and that all political connection between them and the State of Great Britain, is and ought to be totally dissolved; and that as Free and Independent States, they have full Power to levy War, conclude Peace, contract Alliances, establish Commerce, and to do all other Acts and Things which Independent States may of right do. And for the support of this Declaration, with a firm reliance on the protection of divine Providence, we mutually pledge to each other our Lives, our Fortunes and our sacred Honor." **(Two brief excerpts from the Declaration of Independence.)** *Tony Jandáček*

Photo on back page: Independence Hall in Philadelphia, PA, where the "Declaration of Independence" was adopted on July 4, 1776.

